

INDHOLD

- 1 Julebudskab 1983
Det øverste Præsidentskab
- 2 Den sande Guds Søn
Præsident Spencer W. Kimball
- 11 En uventet gæst *Elsie May Rock*
- 12 Minder fra Bayern *Margaret O. Dayton*
- 14 Joseph Smith kendte personerne
i Mormons Bog *Robert J. Woodford*
- 20 Den glemte sabbat
Janalee Gale
- 23 Ezekiels „træstykker“
Keith H. Meservy
- 30 Åbenbaring *Dallin H. Oaks*
- 42 Broen *Guy Masters*
- 48 Gør det der betyder forskellen
Ældste M. Russell Ballard
- 57 Mormonym

BØRNESTJERNEN

- 1 Gaver der holder *Julebudskab fra Det øverste Præsidentskab til verdens børn*
- 3 „Bror Joseph“
- 5 Snetæppet *Dorothy B. Ruby*

På omslaget:

Hyrderne tilbyder af Bartolome Esteban Murillo

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)
Betalning over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1983 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Det øverste

Præsidentskab:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

De tols Råd:

Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Rådgivende komité:

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redaktør:

M. Russell Ballard

International Magazines

redaktion:

Larry A. Hiller
Chefredaktør
David Mitchell
Assisterende chefredaktør
Bonnie Saunders
Børnestjernen
Michael Kawasaki
designer

Den danske Stjernes

redaktion:

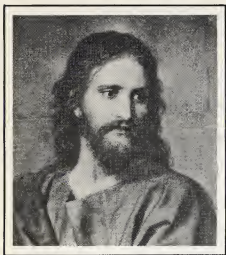
Jørgen Ljungstrøm
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.

Redaktør af

Den danske Stjernes

lokalsider:

Jørgen Ljungstrøm
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.

Jule- budskab 1983

Det øverste Præsidentskab

Vi byder endnu en jul velkommen, og glæder os over denne højtid hvor vi kan fejre menneskehedens Frelasers, vor Herre, Jesu Kristi fødsel. I denne dejlige tid bliver det strålende håb om fred og Guds velbehag, som englene sang om ved Frelserens fødsel, atter bekræftet i mænds og kvinders hjerter overalt på jorden.

Jesu Kristi forunderlige fødsel, hans liv uden synd, hans frivillige død som et offer for menneskehedens synder samt hans herlige opstandelse der gav os alle løfte om evigt liv, fortjener at vi altid retter en ærbødig opmærksomhed imod ham, men især under denne hellige højtid.

Vores tro koncentrerer sig om den levende Kristus som vi forsøger at tjene. Vi sender vore taksigelsesbønner til Gud, vor evige Fader, for det store forløsningsværk han udførte gennem sin søn, Jesus Kristus, den lovede Messias som skal komme igen.

Vi tror, som vi forkynder for verden, at der ikke under himmelen er „givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses“ (Ap. G. 4:12). Vi ved at han er den almægtige Guds Søn og beder alle mænd og kvinder, unge som gamle, om at komme til Kristus og blive fuldkomne gennem ham.

I denne hellige juletid udtrykker vi vor kærlighed til alle mennesker overalt og understreger påny at dersom vi vil efterleve de guddommelige principper som Frelseren har lært menneskehed, kan vi få del i den fred han kom for at bringe.

Det øverste Præsidentskab

DEN SANDE GUDS SØN

Nu er det jul og mange mennesker har deres tanker henvendt på Herren, Jesus Kristus. Må vi endnu engang tale om hans herlige mission?

Præsident Spencer W. Kimball

Der hvor Jesus gik

Ved juletid for nogle år siden gik vi der hvor Jesus har gået. Vi tilbragte nogle værdifulde timer der hvor det siges at Getsemane have lå, og vi forsøgte at forestille os de lidelser han måtte igennem før sin korsfæstelse og opstandelse. Vi gik omkring i nærheden af de steder hvor han bad, hvor han blev taget til fange og hvor han blev forhørt og dømt.

Udenfor bymurene besteg vi klippehøjen med gravene der lå spredt og fik den runde del til at ligne et kranium. Vi fik at vide at dette var Golgata, det sted hvor Kristus blev korsfæstet. På tilbagevejen gik vi ned ad højens bageste skrænter og ind gennem en åbning, der ikke var større end et

vindue, til en udhugget klippehule hvor det siges at Kristi legeme havde ligget.

Vi tilbragte nogle timer i den lille have udenfor graven, mens vi funderede over evangeliets beretning om Kristi begravelse og opstandelse som havde fundet sted her. Vore tanker var henvendt på Gud mens vi læste beretningen igennem om kvinderne der kom ud til graven, om Herrens engel som rullede stenen bort og vagnernes angstfulde forbløffelse.

Det var næsten som om vi kunne se de to engle i deres strålende klæder stå og sige til Maria: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Han er ikke her, men han er opstanden.” [Luk. 24:5-6].

Hans mission var fuldført

Herren havde forudsagt at „Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag” [Luk. 24:7].

Vi husker sikkert samtalen mellem Maria, englene og Herren: „Kvinde! Hvorfor græder du? Hun svarer dem: Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.”

Hun vendte sig om og „ser Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus siger til hende: „Kvinde! Hvorfor græder du? Hvem leder du efter? Hun mente, det var havemanden, og svarer ham: Herre, hvis det er

dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.’

Jesus siger til hende: ‚Maria!’ Hun vender sig om og siger til ham på hebraisk: ‚Rabbuni!’ [det betyder mester].

Jesus siger til hende: ‚Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og til jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.’” [Joh. 20:13-17].

Oliebjerget

Med stort besvær gik vi derpå opad det temmelig stejle Oliebjerget hvor Jesus formodentligt også har vandret

før sin himmelfart, og efter at han havde tilbragt 40 dage som opstanden på jorden og givet mange sikre beviser samt bragt vished til hundrevis af mennesker som nu blev klar over at opstandelsen var en kendsgerning.

Han nåede Oliebjergets top og sagde til disse dybt bekymrede mennesker som han holdt så meget af: „I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.“ [Ap. G. 1:8].

Mens vi sad på stubben af et udgået oliventræ der på stedet og læste disse skriftsteder, var det ikke svært for os at forestille os hvordan Herren stod omtrent på dette sted blandt en gruppe bekymrede og undrende mennesker, som han virkelig holdt af. Så omsluttedes de af tåge, skyen sænkede sig over bjergtoppen og han var væk. Så kunne vi næsten høre englens i de hvide klæder sige: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.“ [Ap. G. 1:11].

Derpå rådførte vi os med Paulus' brev til efeserne: „Derfor hedder det: ‚Han steg op til det høje, bortførte fanger . . . ,

Han, som steg ned, er også den, som steg op højt over alle Himlene, for at fylde alt.“ [Ef. 4:8, 10].

Julens betydning

Det ser ud som om at de særlige begivenheder vi fejrer, somme tider

farves af det jordiske, og vi kan ikke fuldt ud se det betydningsfulde i årsagen til højtideligholdelsen. Dette er tilfældet med hensyn til julen hvor vi alt for ofte fejrer helligdagen fremfor det betydningsfulde i Herrens fødsel og opstandelse. De som ignorerer den kendsgerning at Kristus er en gud, at Mesteren er Guds Søn, må virkelig være meget ulykkelige. Vi har virkelig medlidenhed med dem som kalder opstandelsens fantastiske mirakel for en subjektiv oplevelse disciplene må have haft, fremfor en virkelig historisk begivenhed.

Vi ved at alt dette virkelig er sandt. Kristus talte om sig selv da han sagde til Nikodemus: „Vi taler om det, vi ved, og vidner om det, vi har set; og I tager ikke imod vort vidnesbyrd.“ [Joh. 3:11].

Derpå erindrede vi os Peters vidnesbyrd: „Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus.“ [Ap. G. 2:36].

„Men I fornægtede den hellige og retfærdige . . .

Livets banebryder dræbte I, men Gud opvakte ham fra de døde; derom er vi vidner.“ [Ap. G. 3:14-15].

Peter og Johannes stod tappert foran rådet og sagde atter:

„Så skal alle I og hele Israels folk vide, at det er ved navnet Jesus Kristus fra Nazaret, ham, hvem I korsfæstede, men som Gud har opvakt fra de døde — det er ved hans navn, at manden her står rask for jeres øjne . . .

og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet

mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." [Ap. G. 4:10, 12].

Da rådet irettesatte de to apostle Fog befalede dem ikke at tale eller undervise i disse ting i Jesu navn, så svarede de: „Døm selv, om det i Guds øjne er ret at lyde jer mere end Gud.

For vi kan ikke lade være at tale om det, vi har set og hørt." [Ap. G. 4:19-20].

„Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket." [Ap. G. 4:33].

Peters vidnesbyrd

Vi ved også at opstandelsen virkelig har fundet sted. Den levende Peter sagde til anklagemyndigheden:

„Vore fædres Gud har opvakt Jesus, som I tog af dage ved at hænge ham på et træ . . .

Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham." [Ap. G. 5:30, 32].

Vi er fyldt med ærefrygt for den storslåede Peter, der så fuldt ud havde omvendt sig og påtaget sig sin ansvarsopgave og den myndighed der var pålagt ham, og for det inspirerende mod hvormed han kom med sin forsikring. Hvilken styrke fik han ikke ved at lede de hellige og imødegå verden med alt hvad der var af forfølgelser, vantro og vanskeligheder? Og når han gentagne gange bærer vidnesbyrd om sin absolutte viden, så glædes vi over den modstandskraft han udviste overfor pøbelen og de jødiske myndigheder, som var i stand til at tage hans liv, og over hans tapre

forkyndelse om den opstandne Herre, Fredens Prins, den Eneste, Hellige, Retfærdige, Livets Prins, Frelsens Prins. Der er ingen tvivl om at Peter havde en urokkelig tro. Han havde en fast overbevisning som ingen kunne slå i stykker. Vi burde kunne styrke vores tro gennem hans overbevisning.

Det har stor betydning at læse Stefanus' ord og vidnesbyrd — han var en hellig martyr der ofrede livet for sin tro.

Stefanus „stirrede . . . op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd.

Og han sagde: „Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd." [Ap. G. 7:55-56].

Stefanus blev martyr og han vil arve evigt liv. Hans vidnesbyrd viser at Kristus ikke er død, men at han stadig lever, og blev ophøjet og herliggjort hos sin Fader.

Paulus' vidnesbyrd

Paulus' vidnesbyrd virker som det mest afgørende. Han hørte den opstandne Kristi røst:

„Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" Og for at sikre sig hvem der talte til ham spurgte Saul: „Hvem er du, Herre?" Og han modtog dette overbevisende svar: „Jeg er Jesus, som du forfølger." [Ap. G. 9:4-5].

Og den selvsamme Paulus, som i mellemtiden havde genvundet sin styrke, var blevet salvet af præstedømmet og havde fået sit syn igen, han gik ind i synagogerne og gjorde

jøderne til skamme i Damaskus „idet han beviste, at Jesus er Kristus” [Ap. G. 9:22].

Paulus sluttede sig til apostlene i Jerusalem, og Barnabas „fortalte dem, hvordan [Paulus] på vejen havde set Herren, som havde talt til ham, og hvordan han i Damaskus havde vidnet frimodigt i Jesu navn” [Ap. G. 9:27].

Paulus sagde endvidere:

„Og da de havde fuldbyrdet alt, hvad der står skrevet om ham, tog de ham ned af korsets træ og lagde ham i en grav.

Men Gud opvakte ham fra de døde, op han blev i mange dage set af dem, som var draget sammen med ham fra Galilæa og til Jerusalem; de er nu hans vidner overfor folket . . .

Gud [har] opfyldt [fædrenes forjættelse] for os, deres børn, ved at lade Jesus opstå . . .

. . . han har ladet ham opstå fra de døde, så at han ikke mere skal vende tilbage til forrådnelse.” [Ap. G. 13:29-31, 33-34].

Vidnesbyrd på Marshøjene.

Paulus' vidnesbyrd på Marshøjene i Athen var meget betydningsfuldt. Grækerne accepterede en hvilken som helst gud de hørte om. På ét af deres andre stod: „For en ukendt Gud”, og Paulus benyttede denne udtalelse til at fortælle dem at de trods alle deres guder af træ og sten ikke kendte den virkelige „Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som er Himmelens og jordens

Herre, bor ikke i templer, gjorde med hænder,

. . . han, som jo selv giver alle liv og ånde og alt andet.

. . . og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for [jordens indbyggere] . . .

. . . det har han gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde.” [Ap. G. 17:24-26, 31].

Paulus fortalte atter om sin egen omvendelse og bar sit vidnesbyrd, idet han sagde at han havde hørt Kristi røst sige: „Jeg er Jesus fra Nazaret,” og at Ananias havde givet ham følgende løfte: „Thi du skal for alle mennesker være hans vidne om det, som du har set og hørt.” [Ap. G. 22:8, 15].

Så stillede kong Agrippa ham følgende relevante spørgsmål:

„Hvorfor holdes det da for utroligt hos jer, at Gud opvækker døde?” [Ap. G. 26:8].

Paulus bærer fortsat vidnesbyrd:

„Er jeg ikke fri? er jeg ikke apostel? har jeg ikke set Jesus, vor Herre? er I ikke mit værk i Herren?

. . . thi I er i Herren seglet på min apostelgerning.” [Kor. 9:1-2].

Den opstandne Herre blev „set af over fem hundrede brødre på én gang . . .

derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene;

men sidst af alle blev han set også af mig som det ufuldbårne foster.” [1 Kor. 15:6-8].

Derpå giver Paulus en smuk afhandling om opstandelsen fra de døde i en tale til korinterne.

Jeg nærer stor beundring for og

kærlighed til vor bror Paulus, vores medapostel. Han var så hengiven, så ydmyg, så ærlig. Han var ivrig, interesseret og havde viet sig til sin gerning. Han har sikkert været vellidt til trods for sine problemer, for folk forsøgte at overtale ham til at blive da han skulle til at forlade dem.

Jeg elsker Paulus, for han talte sandt. Han var interesseret i mennesker. Jeg elsker Paulus for hans standhaftighed, fordi han var parat til at dø og blive martyr. Jeg læser med betagelse hans beretning om de farer han måtte gennemgå for at forkynde evangeliet til medlemmer og til ikke-medlemmer.

Øjenvidnernes vidnesbyrd

Måske ét af Peters sidste vidnesbyrd er båret til alle mennesker, både dem der blev omvendt til evangeliet og dem som senere hen ville blive påvirket af hans ord, ja et vidnesbyrd som ville blive husket og mindet gennem alle tider.

Da denne storslåede profet stod overfor døden og vidste at han om kort tid ville forlade sit jordiske tabernakel og gå ind i en anden verden, besluttede han sig til at nedskrive sit vidnesbyrd som et budskab, så kommende generationer altid kunne have hans vidnesbyrd. Utallige millioner har læst og hørt det. Han sagde:

„Det [var] ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddoms-herlighed.

Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra

den majestætiske herlighed: „Denne er min Søn, den elskede; I ham har jeg velbehag.”

Denne røst hørte vi lyde fra Him-melen, da vi var med ham på det hellige bjerg.” [2 Pe. 1:16-18].

Joseph Smiths vidnesbyrd

Vi inspireres af den moderne profet, Joseph Smiths vidnesbyrd, når han forsikrer folk om opstandelsens realitet. Ældste George A. Smith har citeret Joseph Smiths sidste tale fra juni 1844, nogle få dage før han så grusomt blev snigmyrdet: ’

„Jeg er parat til at lade mig ofre for dette folk. For hvad kan vore fjender gøre? De kan kun dræbe legemet og dermed har de ikke længere magt. Kære venner, vær standhaftige — vig aldrig tilbage. Prøv ikke at redde livet, for den der er bange for at dø for sandhedens sag vil miste det evige liv. Hold ud til enden og vi skal opstå og blive som guder og regere i celestiale riger, fyrstendømmer og evige herredømmer.” [*History of the Church*, 6:500].

Sikkerhed for opstandelse

Utallige mennesker i den kristne verden tror fuldt og fast på den guddommelige opstandelse. Den franske digter, Victor Hugo, skrev:

„Jeg kan indvendigt fornemme mit fremtidige liv. Jo nærmere jeg kommer enden jo tydeligere kan jeg rundt omkring mig høre de udødeliges symfonier som spilles af den verden der

indbyder mig til at komme. Når jeg går i graven kan jeg som så mange andre sige: 'Jeg har fuldført dagens gerning.' Men jeg kan ikke sige: 'Jeg har fuldført mit livs gerning.' Mit dagværk begynder den næste morgen. Graven er ingen blindgyde. Det er en alfarvej. Den lukker i tusmørket og åbnes ved dag gry." [Fra digtet „A Vil-lequier”].

En ukendt forfatter har på vers givet udtryk for sin naturlige, uforklarlige længsel efter udødelighed.

Længsel efter udødelighed

„Hvorfra kommer ellers dette skønne håb, dette kære ønske?

Eller hvorfra kommer denne hemmelige gru og indvendige rædsel for at blive tilintetgjort?

Hvorfor kryber sjælen ind i sig selv og opskræmmes over ødelæggelse?

Det er det guddommelige der rører sig i os.

Det er selve Himmelen der peger på et liv

og som antyder evigheden for mennesket.”

Jobs spørgsmål og svar

Den udtalelse Job kom med er blevet udtalt af millioner som har stået ved én af sine kæres kister og sagt: „Om manden dog døde for atter at leve!” [Job 14:14].

Og spørgsmålet er tilfredsstillende blevet besvaret for utallige, når de har fornemmet en forunderlig, stille fred sænke sig nedover dem som dug fra himlen. Og utallige gange har lidende og sorgfyldte hjerter fundet fred udover al forstand.

Og når disse mange mennesker har oplevet den inderlige ro i sjælen, har en ny forvisning varmet deres bekymrede hjerte, således at de sammen med den kære Job kunne sige:

„Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se.” [Job 19:25-27].

Job udtrykte sit ønske om at hans vidnesbyrd måtte blive prentet i bøger og indgraveret i sten, så de kommende generationer kunne læse det. Hans ønske blev efterkommet, eftersom mange sjæle har fundet fred når de har læst hans stærke vidnesbyrd.

Johannes' syn

Lad mig til sidst nævne Johannes Åbenbarers syn:

„Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.

Og havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og Dødsriget gav de døde tilbage, som var i dem; og de blev dømt, hver efter sine gerninger.” [Joh. Åb. 20:12-13].

Og når det levende, grønne forår følger den triste, dødlignende vinter, vil hele naturen forkynde den opstandne Herres guddommelighed. Lad os ved juletid erindre os at han var skaber, at han er verdens frelser, at han i sandhed er Guds Søn. □

Ideer til hjemmelærere

Nogle punkter der kunne understreges.

Hvis du synes kan du fremlægge disse punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Herren profeterede at han „skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes” og opstå. Det var et led i den evige plan.

2. Peter og de andre apostle satte deres liv på spil for at vidne om Frelserens guddommelighed og om hans opstandelse.

3. Vore dages profeter har også erklæret at opstandelsens beretning er sandhed. Profeten Joseph Smith vidste at de der er „bange for at dø for sandheden, vil miste det evige liv”. Han sagde: „Vær trofast til enden og så vil vi opstå.” [*History of the Church*, 6:500].

4. Andre mennesker har haft en forståelse af at der er mere end det jordiske, dødelige liv. Forfat-

teren Victor Hugo sagde: „Graven er ingen blindgyde. Det er en alfarvej.”

Diskussionshjælp

1. Fortæl hvad du personligt mener om apostlenes tro og deres villighed til at bære vidnesbyrd om opstandelsens realitet. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de mener.

2. Findes der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Ville denne samtale blive bedre hvis du før besøget talte med husets overhoved? Har du et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til husets overhoved om dette emne?

En uventet gæst

Elsie May Rock

Jeg plejer gerne at ordne min vask mandag morgen. Men mandagen før jul kunne jeg ikke tænke på andet end den smukke juledekoration jeg havde tænkt mig at lave til vort middagsbord. Jeg følte mig tilskyndet til at droppe det hele og tage afsted for at købe ind til juledekorationen.

Lige som jeg skulle til at gå over gaden til busstoppestedet ændrede jeg mening og besluttede mig til at gå i stedet. Da jeg havde gået ca. to trediedele af vejen så jeg en kvinde i en kørestol med motor. Hun var ikke medlem af kirken, men jeg genkendte hende. Hun var talsmand for kommunens ældre, og hun havde takket vores ward til den årlige koncert vi havde afholdt for dem.

Jeg hilste på hende og mens vi sludrede lidt blev jeg klar over at hun skulle være alene til jul. Nå, så det var derfor jeg havde følt mig tilskyndet til at spadsere den morgen! Jeg inviterede hende til at holde jul sammen med vores familie. Nu var juledekorationen ikke længere så vigtig, selv om jeg fortsatte og købte ind til den.

Da jeg nu havde forpligtet mig til at modtage en ekstra gæst, blev jeg panikslagen. Hvad ville min mand sige? Han er ikke medlem af kirken. Vi havde allerede inviteret seks af vore slægtninge [to ældre og to børn], foru-

den vores egen familie på fire. Hvordan ville de reagere?

I begyndelsen syntes min mand ikke særlig godt om ideen overhovedet. Julen er beregnet for familien, mindede han mig om, og denne dame er helt fremmed. Jeg følte alligevel at hun var sendt til os gennem inspiration, så jeg fastede og bad for sagen og bad mine besøgsræder gøre det samme. Den næste dag havde vi en dejlig atmosfære i vort hjem igen og alle accepterede at denne særlige gæst kom.

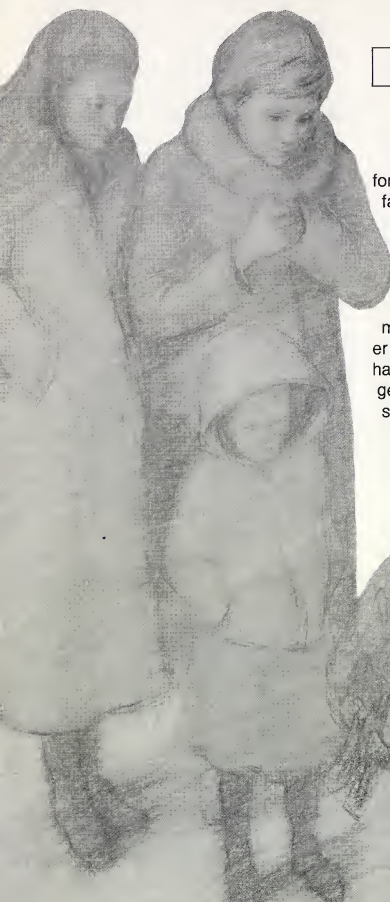
Vi nød at tilbringe julen sammen med hende. Hun medbragte en dejlig ånd sammen med sit vidnesbyrd om Frelseren. Da hun bar sit vidnesbyrd, om sin tro på at Kristus kommer igen, overfor vore slægtninge der ikke er medlemmer, kunne jeg tilføje mit vidnesbyrd til hendes og forklare mere om evangeliet end det havde været muligt for mig før. Vores nye ven havde beredt vejen. □

Elsie M. Rock, der er mor til fire, virker som dirigent og primarylærer i Mitcham Ward, Surrey, England.

Minder fra Bayern

Margaret O. Dayton

Jeg blev lidt irriteret over min fars forslag. Det havde i årevis været en familietradition at gå ud og synge for folk i nabolaget juleaften. Det havde vi gjort lige siden vi var så mange i familien at vi kunne være mindst to til at synge de forskellige stemmer, og det var den måde hvorpå vi ønskede vore naboer glædelig jul. Men den juleaften havde min far ikke rigtig lyst til at følge denne tradition. Han foreslog i stedet at vi besøgte kirkegården.

Det år boede vi i det smukke Bay-

ern i Sydtykland, midt i Alperne. I familien havde vi forsøgt at lære tysk og vi nød kulturen og traditionerne i området. Vi besøgte ofte små byer, familier i Bayern og var i det hele taget interesseret i at komme bort fra de almindelige turiststeder. Derfor var forslaget om at besøge kirkegården kun usædvanligt fordi det faldt på en juleaften.

Vi pakkede os ind i tykke frakker og varme halstørklæder, og så gik vi op ad den smalle, snoede vej til landsbyens kirkegård.

Selv om vi ofte var gået forbi de små svejtserhytter der var bygget sammen med staldene til dyrene, var det som om disse huse i aften var helt i overensstemmelse med juletraditionerne — som et levn fra den første jul hvor vejfarende måtte dele hus med kvæget. Da vi nåede toppen af det lille bjerg kunne vi høre den blide musik der lød ud fra kirken med det spidse tårn. Vi gik forbi kirken og ud på den lille kirkegård der lå bagved. Der mødte vi andre familier som alle var ærbødige og stille. Vi kiggede forundret på det billede der mødte os.

På hver eneste grav blev julen på én eller anden måde mindet: smukke kranser, tændte stearinlys, friske blomster, stedsegrønt med strålende pynt og selv en udsåret julekrybbe. Vi blev klar over at disse landsbyboere ønskede at fejre julen sammen med deres kære som var gået forud for dem i døden. De længtes i deres hjerter efter disse familiemedlemmer og derfor havde de bragt julen ud på kirkegården.

Der var så stille, det eneste vi kun-

ne høre var sneen der knirkede når vi gik, og vi følte os næsten som ubudne gæster ved en hellig familiesammenkomst.

Begivenhederne denne juleaften kom til at betyde endnu mere for mig det næste år hvor Utahdalen lå i sin vinterpragt. Min far var død i årets løb og ingen af os havde rigtig lyst til at fortsætte vores familietradition med at synge julesalmer i nabolaget. Min fars død stod stadig så frisk i vores erindring. Så min mor samlede os børn og vi tog atter en tur på kirkegården. Vi medbragte en tysk krans. På dette tidspunkt var min familie helt alene der. Der var ingen andre som hørte os synge sangene om Kristi fødsel, da vi lagde kransen på min fars grav. Vi var omsluttet af en tyk tåge som svøbte os i stille mystik, og vi kunne ikke se længere end til kanten af kirkegården — det var som om verden endte der.

Men vore hjerter fyldtes med glæde da vi erindrede os at vi fejrede jul og at verden er mere end det vi ser her, at livet ikke slutter med legemets begravelse og at vores kære far ikke var alene, på grund af Frelseren!

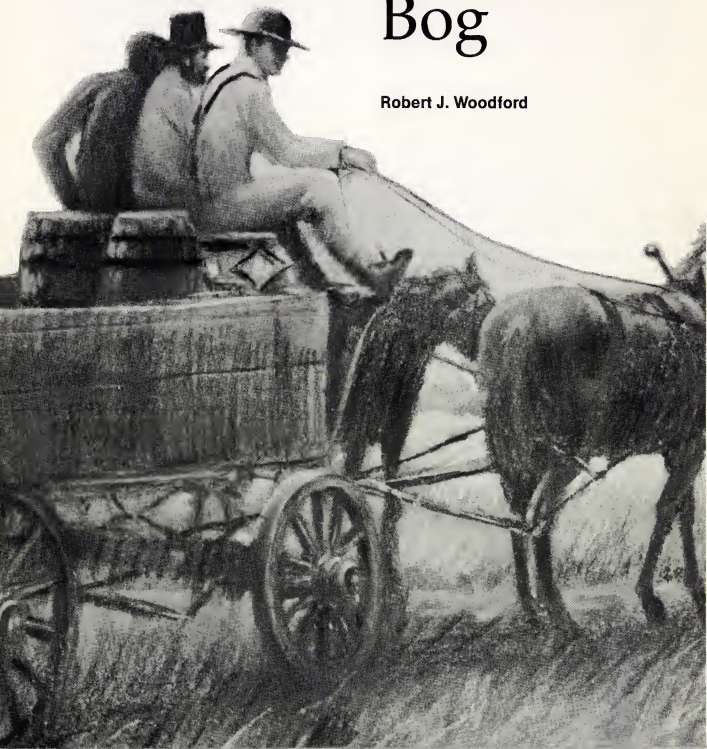
Da vi her på kirkegården mindedes min far og fejrede Frelserens fødsel, blev vort håb, vores Forløser og freden i hans budskab en stor trøst for os i vores ensomhed.

Hvor er jeg dog taknemlig for disse juleoplevelser, for de minder de vækker i mig og fordi de har betydet at jeg påskønner og værdsætter vor Frelser mere. □

Margaret O. Dayton, mor til tre, er medlem af Price Ward i Utah.

Joseph Smith kendte personerne i Mormons Bog

Robert J. Woodford

Så snart Joseph Smith sen.'s familie så deres far føle efter brillerne i sin vestelomme, vidste de at tiden var inde til aftenandagten. Det var skik i deres hjem at slutte dagen med sang, bøn og læsning fra Bibelen. Far Smith ledede, læste fra Bibelen og bad. Men kort efter Moronis første besøg hos den unge profet Joseph, i september 1823, kom der, ifølge profetens mor, nogle særlige aspekter ind når familien samledes på denne måde. Hun skrev:

„Lige fra den gang fortsatte Joseph med at modtage instruktioner fra Herren og vi samlede stadig børnene hver aften, for at de kunne høre Joseph fortælle. Jeg tror at vores familie på en måde var én af de mest usædvanlige der nogen sinde har levet på jordens overflade. Vi sad i en rundkreds — far, mor, sønner og døtre, og rettede vores dybe opmærksomhed imod en ung mand på 18 år . . .

Under vore samtaler om aftenen

aflagde Joseph lejlighedsvis de mest underholdende rapporter man kan forestille sig. Han beskrev dette lands fordums indbyggere, deres påklædning, deres rejsemetoder og hvilke dyr de red på; deres byer, deres bygninger med enhver detalje; deres måde at føre krig på og også hvordan de dyrkede deres religion. Dette gjorde han lige så let som om han havde tilbragt hele sit liv sammen med dem.”

Disse detaljerede beskrivelser blev givet i de fire år fra Moroni første gang viste sig for Joseph og til han fik lov til at tage guldpladerne. Hvor fik han disse oplysninger fra? Alt hvad vi har i de historiske optegnelser er desværre:

„Jeg gik derud hvert år ved årets afslutning, og hver gang fandt jeg den samme budbringer, og jeg modtog instruktioner og belæring fra ham hver gang vi talte sammen, med hensyn til hvad Herren ville gøre, hvordan han ville gøre det og på hvilken måde hans rige skulle ledes i de sidste dage.” [*History of the Church*, 1:16].

Senere i livet forklarede han også sjældent yderligere disse oplevelser fra den tid. [*History of the Church*, 1:220]. En af de sjældne undtagelser forekommer i hans brev til John Wentworth:

„Jeg fik også oplysninger om dette lands oprindelige indbyggere, jeg fik at se hvem de var og hvor de kom fra. Jeg fik en kort skildring af deres oprindelse, fremgang, civilisation, love, regeringer, om deres retfærdighed og ufuldkommenhed, og hvordan

Guds velsignelser i den sidste ende blev frataget dette folk — alt dette fik jeg bekendtgjort: Jeg fik også at vide at der var gemt nogle plader hvorpå der var indgraveret en forkortelse af optegnelserne som var skrevet af de fordums profeter der havde levet på dette kontinent. Englen viste sig for mig tre gange den samme nat og fremlagde de samme ting for mig hver gang. *Efter at jeg mange gange havde haft besøg af Guds engle som i magt og herlighed fremlagde de begivenheder der skulle finde sted i de sidste dage*, overdrog Herrens engel optegnelserne i mine hænder, den 22. september 1827.” [*Times and Seasons*, 1 marts 1842. Fremhævelse tilføjet.]

Moroni åbenbarede således til profeten Joseph de første oplysninger, men der var mange andre engle som gav ham yderligere åbenbaringer før han modtog pladerne. [*Journal of Discourses*, 14:140].

Orson Pratt genkaldte sig i sine sidste år at disse engle var personer fra Mormons Bog, mennesker som Joseph talte ansigt til ansigt med. [*Journal of Discourses*, 13:66]. Ældste Pratt fortalte også at de kom for at instruere Joseph i det arbejde han skulle udføre og at Moroni gav ham „mange instruktioner”.

Andre blandt Joseph Smiths nære bekendte har tilføjet flere spændende detaljer. Wilford Woodruff sagde at Joseph blev belært af „engle fra Himmelen, ved Guds røst, og ved Helligåndens inspiration og kraft”. [*Journal of Discourses*, 16:35].

Orson Spencer har skrevet om

hvordan „de fordums profeter stod lyslevende når han fortalte”.

Moroni, som havde nøglerne til gengivelsen af Mormons Bog, var naturligvis den mest dominerende i den forberedende tid. [Se L&P 27:5]. Han arbejdede med den unge profet, under mindst 22 besøg. Han viste sig tre gange om natten mellem den 21. og 22. september 1823, én gang den følgende dag, mens Joseph gik hjem fra markerne til familiens hus, senere den samme dag ved Cumorah-højen, da Joseph så pladerne første gang, tre gange mere da Joseph vendte hjem fra højen den 22. september 1824, 1825 og 1826, samt én gang i sommeren 1827. Josephs far havde sendt Joseph i byen for at ordne en forretning og Joseph kom udmattet hjem sent om aftenen og forklarede:

„Da jeg gik forbi Cumorah-højen, der hvor pladerne ligger, kom englen mig i møde og sagde at jeg ikke havde været ivrig nok med at udføre Herrens arbejde. At tiden nu var inde hvor optegnelserne skulle frem, og at jeg var nødt til at gøre noget ved det og komme i gang med det som Gud har befalet mig at gøre.” [Lucy Mack Smith: *Biographical Sketches of Joseph Smith*, s. 98-99].

Den tiende gang Moroni besøgte Joseph Smith var den 22. september 1827 da Joseph modtog pladerne. Sommeren efter tog englen pladerne samt Urim og Tummim fra profeten „fordi jeg havde bedrøvet Herren ved at spørge om lov til at lade Martin Harris låne pladerne, som han mistede gennem overtrædelse”. [*History of the Church*, 1:21-22].

Derefter kom budbringeren tilbage [det tolvte besøg] for at overbringe Urim og Tummim, hvor Joseph Smith modtog afsnit 3 i Lære og Pagter som indeholder revselsen for hans forseelse. Englen tog Urim og Tummim med sig igen, men tilbageleverede senere både pladerne og Urim og Tummim, så oversættelsesarbejdet kunne fortsætte. [*History of the Church*, 1:23].

Ifølge Lucy Mack Smith skete dette 14. besøg den 22. september 1828.

David Whitmer fortalte i 1878 Joseph F. Smith og Orson Pratt en beretning som indebar yderligere 3 besøg — det 15., 16. og 17. Han rejste sammen med Oliver Cowdery og Joseph Smith til Fayette i staten New York for at gøre oversættelsen færdig da „en pæn og nydelig ældre herre pludselig dukkede op ved siden af vores vogn og hilste os med et ‚Godmorgen, det er varmt i dag’ samtidig med at han tørrede sit ansigt og sin pande med hånden. Vi hilste igen og ved et tegn fra Joseph indbød jeg ham til at køre med hvis han skulle samme vej som os. Men han sagde meget venligt: ‚Nej, jeg skal til Cumorah.’ Dette navn lød fremmed for mig, jeg vidste ikke hvad Cumorah var. Vi stirrede alle sammen først på ham og derefter på hinanden, og da jeg så spørgende på Joseph, forsvandt den ældre herre pludseligt og jeg så ham ikke senere.

Joseph F. Smith: Lagde du mærke til hvordan han så ud?

David Whitmer: Det gjorde jeg rigtigt nok. Han var . . . ca. halvanden meter høj . . . han havde et sæt uldent, brunt tøj på, hans hår og skæg var

hvidt. Jeg kan også huske at han havde en slags rygsæk hvor han bar noget der havde form som en bog. Det var den budbringer som havde pladerne der var frataget Joseph lige før vi tog afsted fra Harmony. Lige da vi kom hjem så jeg noget som fik mig til at tro at pladerne var anbragt eller forvaret i min fars lade. Jeg spurgte ligesom Joseph om min formodning var rigtig og han sagde at det var den." [Referat fra Profeternes Skole, Salt Lake Stake, 3. oktober 1883].

Da oversættelsen var fuldført afleverede Joseph atter pladerne til engelen som senere viste dem til Joseph, Oliver Cowdery og David Whitmer, og senere samme dag kom han tilbage for at vise dem til Martin Harris og Joseph Smith.

De sidste to besøg som er omtalt forekom da Joseph modtog pladerne af englen og viste dem til de otte vidner, hvorpå han gav dem tilbage. Toogtyve besøg som vi kender til!

Udover de besøg Joseph fik af Moroni, fik han også besøg af Frelseren selv, hvis tilsynekomst blandt nephiterne er noget centralt i bogen. Han viste sig for Joseph under den første åbenbaring, samt da han modtog afsnit 76 og i Kirtland Templet. [History of the Church, 1:5-7, L&P 76:19-24; 110:1-10].

Udover disse besøg har tidligere historieskrivere fortalt om andre besøg som Frelseren har foretaget. Zebede Coltrin talte for eksempel om det i Profeternes Skole i Salt Lake Staven — her kom blandt andet præsident John Taylor samt andre generalautoriteter — og her sagde han at

Frelseren havde vist sig under et møde to eller tre uger efter den oprindelige Profeternes Skole blev dannet i Kirtland i Ohio. Han gik igennem værelset uden at sige noget, og Joseph Smith identificerede den hellige gæst: „Det er Jesus, Guds søn, vores ældre bror." Der kom adskillige andre af Mormons Bogs personer i forbindelse med bogens udgivelse. Parley P. Pratt har for eksempel sagt: „Denne bog fremkom til verden gennem denne unge mand og de hellige engle som betjente ham." [Journal of Discourses, 9:212].

Således har Joseph Smith tilsyneladende fået hjælp af engle som har været nephiter i deres liv på jorden.

Ældste George Q. Cannon sagde at to af disse engle formodentlig har været Alma og Nephi. [Journal of Discourses, 13:47]. I én af sine sidste taler sagde ældste Cannon at Joseph konstant fik besøg af engle — deriblandt Moroni og overhovederne fra forskellige uddelinger — og at Joseph Smiths sind „måtte være gennemsyret med kundskab om det der hører Gud til" for at han „virkelig måtte fatte den store og hellige kaldelse som Gud havde betroet ham". [Journal of Discourses, 23:362].

John Taylor har tilføjet følgende:

„Han [Joseph Smith] lærte ved fra tid til anden at kommunikere med Himlene, og høre om de store begivenheder der skulle finde sted i de sidste dage. Han forstod hvad der var sket i fortiden og i de forskellige uddelinger samt mønsteret for de forskellige uddelinger. Han nøjedes ikke med at få forelagt principperne, men han

var fortrolig med ledende mænd som levede og styrede disse uddelinger, og han modtog myndighed og nøgler og præstedømme og magt fra en række af dem, som blev sendt til ham og var bemyndiget specielt af den Almægtige til at overdrage ham disse nøgler og denne myndighed, så han kunne føre Herrens store hensigter ud i livet i de sidste dage." [*Journal of Discourses*, 20:174-75].

Ældste John Taylor kunne også identificere „Mormon, Moroni, Nephi og andre af de gamle profeter som tidligere har levet på dette kontinent" som nogle af de besøgende. [*Journal of Discourses*, 17:374].

I en tale i Ephraim, Utah i 1879 sagde ældste Taylor at de tolv nephitiske disciple også besøgte Joseph.

„Ifølge de principper Joseph havde var han i stand til at kommunikere med Herren, og ikke blot med Herren men også med de fordums apostle og profeter — for eksempel mænd som Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Set, Enok samt Jesus og Faderen, og de apostle der boede på dette kontinent såvel som dem, der boede på det asiatiske kontinent. Han virkede lige så bekendt med disse mennesker som vi er med hinanden." [*Journal of Discourses*, 21:94].

I én af sine sidste taler i 14. ward i Salt Lake City tilføjede ældste Taylor:

„Englen Moroni kom til Joseph og åbenbarede ham Mormons Bog . . . derpå kom Nephi, én af de fordums profeter der havde levet på dette kontinent og som var interesseret i de mennesker han havde levet iblandt i sin tid . . .

Og hvem var bedre egnet end Mormon og Nephi til atter engang at re-præsentere nogle af de profeter som havde betjent folk på dette kontinent under indflydelse af det selvsamme evangelium?" [*Journal of Discourses*, 21:161-163].

Ældste Orson Pratt har i et personligt brev til John Christensen i Brigham City, Utah båret dette vidnesbyrd:

„Profeten fik ofte besøg af Nephi, Moroni, Peter, Jakob og Johannes [den elskede], Johannes [Døber], Elias [Elijah], Moses, de tre nephiter osv., osv."

Lad os ikke tage fejl. Joseph Smiths profetiske mission samt oversættelsen af Mormons Bog var begivenheder som retfærdige mennesker havde ventet på og bedt for gennem århundreder. Den usete verden var nær under disse yderst vigtige begivenheder. De instruerende og inspirerende besøg den unge profet fik, og som både han selv og hans kolleger bagefter talte om med hellig diskretion, viser at han var en uforlignelig seer i denne uddeling. De ord som William Taylor, der var bror til præsident John Taylor, sagde, er en passende hyldets til profeten for denne store gave til os:

„Det virkede som om at han var lige så godt kendt med åndeverdenen og lige så velkendt på den anden side, som han var her." □

Robert J. Woodford er instruktør i LDS Institut of Religion, University of Utah og virker som højrådsmedlem i Winter West stav i Salt Lake City.

Den glemte sabbat

Janalee Gale

Det var én af de dage hvor det var en prøvelse at komme ud af sengen. Det er imod al sund fornuft at stå op klokken seks om morgenen. Ikke engang fuglene er vågne! Og desuden var det søndag — en dag hvor man skulle hvile fra sit arbejde. Men jeg var nødt til at gå på arbejde og jeg behøver nok ikke sige at jeg ikke var begejstret. Jeg skulle nok tage afsted, tænkte jeg surmulende. Men jeg ville bare sove 10 minutter mere.

Jeg hedder Jana, og sådan havde jeg det lige præcis den søndag morgen. Selv om jeg elsker mit arbejde som sygeplejerske på et sdh-hospital i Salt Lake City så var jeg ikke netop i humør til at være dér. Jeg nåede hospitalet præcis fem minutter over syv, og jeg skulle have været der kl. syv. Da jeg så på uret i hallen fik jeg travlt og skyndte mig hen til elevatoren hvor jeg trykkede på knappen adskillige gange, blot for at blive klar over at den befandt sig på 5. sal uden at bevæge sig nedefter. Der var ingen tid at spille, så jeg løb op til 6. etage. Da jeg endelig nåede op var jeg fuldstændig udmattet — mit hjerte hamrede og bankede, så jeg selv kunne høre det, som en protest imod den

pludselige anstrengelse. Det var en trøst for mig at vide at jeg befandt mig på et hospital, så hvis jeg fik et hjertetilfælde var der nogen som kunne redde mig.

Jeg gik henad gangen, forbi sekretæren som så op fra sit arbejde og sagde følelseskoldt: „De er begyndt uden dig.“ Jeg smilede og snublede ind i sekretærværelset hvor alle de andre sygeplejersker var samlet for at få instruktioner for dagen.

Under mødet fik jeg tildelt adskillige patienter som hver især havde særlige problemer og behov. Jeg skulle bade patienter, skifte sengetøj, kontrollere instrumenter, tage temperatur, gå rundt med madbakter, udfylde skemaer, uddele medicin, skifte forbindinger, massere ømme muskler og fremfor alt behage lægerne. Desværre kunne arbejdet ikke gøre sig selv. Jeg havde ikke andet valg end at gå i gang.

Midt i det hele lød en stemme over højtaleren: „Alle patienter som har lyst til at komme i kirke skal venligst sige det til sin sygeplejerske.” Ja, det havde jeg næsten glemt, det var jo søndag. Jeg spurgte alle mine patienter om de havde lyst til at deltage i et kort møde på en halv time. Ingen syntes interesseret — de fleste var for syge eller for trætte. Det var jeg også. Der var kun en lille dame, fru Whitmer, som havde gigt og knoglekræft. Hun besvarede mit spørgsmål med et forsigtigt ja. Denne søde dame, som hele tiden måtte blive i sin seng og havde forfærdelige smerter hver gang hun rørte sig og når nogen rørte hende, hun ønskede at deltage i mødet.

Jeg sagde til de brødre som skulle lede mødet at fru Whitmer var nødt til at køres ned til kirken i sin seng. Jeg gik straks i gang med at gøre hende i stand til turen. Jeg friserede hendes

hår, vaskede hendes ansigt, skiftede hendes skjorte og sengetøj. Hun skar ansigter af smerte ved hver eneste bevægelse, men hun beklagede sig aldrig med et eneste ord. Aldrig så snart var jeg færdig med at gøre hende istand før brødrene kom og hentede hende, og væk var hun. Jeg rettede min opmærksomhed mod de andre patienter uden at skænke hende yderligere tanker.

Dagen gik og omsider var arbejdstiden forbi. Jeg kunne slappe af! Men før jeg gik skulle jeg lige en ekstra gang kontrollere de patienter jeg havde haft under min omsorg. Fru Whitmer var for længe siden kommet tilbage fra kirken og lå stille og hvilede sig, og det gjorde alle de andre heldigvis også. Jeg løb tilbage til min lejlighed lige så hurtigt som jeg var løbet fra den om morgenen, endnu en arbejdsdag var forbi. Et par dage senere da jeg arbejdede om aftenen og li-

ge før jeg gjorde mig klar til at gå hjem, ringede en klokke og lyset viste at det var fra værelse fire. Jeg tænkte: „Hvorfor venter de altid til jeg skal ud af døren før de ringer efter mig?” Men jeg havde faktisk ikke noget imod det. Jeg gik ned igennem den mørke gang og hen til patientens seng. Det var fru Whitmer.

„Jana?” spurgte hun. „Ja,” svarede jeg.

Hun greb efter min hånd, og så sagde hun med en stille, rystende stemme: „Jeg vil bare så gerne takke dig fordi du hjalp mig med at komme i kirke sidste søndag. Det er et stykke tid siden jeg har været der fordi jeg har været så syg og du aner ikke hvor meget det betød for mig at komme den dag. Da jeg deltog i nadveren . . .” Der blev en lang pause, og så fortsatte hun med dirrende stemme: „Jeg kunne føle Guds Ånd og jeg ved bare at Kristus er min Frelser.” Og så

begyndte hun at græde. Jeg fik også tårer i øjnene. Denne søde dame var stærkere end jeg nogen sinde havde været, selv om hun var aldrig så svag. Hun havde et brændende vidnesbyrd. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på de mange gange jeg bare var gået i kirke af vane, uden nogen sinde at få del i Ånden, selv om jeg altid tog brød og vand. Jeg tænkte også på den søndag da jeg gjorde fru Whitmer i stand til at komme i kirke og hvor forjaget jeg havde gjort det, som om det var en byrde for mig. Sådan vil jeg aldrig føle det igen.

Den aften græd vi to sammen. Det varede kun et par minutter men det var længe nok til at vi kunne udveksle vore inderste følelser og tanker. Der blev ikke sagt flere ord, det var ikke nødvendigt. Tårerne og den lette berøring af vore hænder havde sagt det hele. □

Ezekiels „træstykker”

Keith H. Meservy

Foto: G. Contenau, Manuel d'Archeologie Orientale, [Paris: Pichard] 2215, figur 1244, benyttet med tilladelse.

Flere generationer af missionærer har citeret skriftstederne: „Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef — Efraims træ — og hans medbrødre, alt Israels hus!

Føj dem så sammen til ét stykke, så de bliver ét i din hånd.” [Ez. 37:16-17].

Disse skriftsteder viser sidste dages hellige at Ezekiel vidste at Josefs træ, Mormons Bog, ville blive føjet sammen med Judas træ, Bibelen, i de sidste dage for at hjælpe Herren med at genoprette Israel. Det er rigtigt at nogle indenfor kirken ikke har været enige i at udlægge hvilken slags „træ” Ezekiel tænkte på, om det var tællestokke, skriftruller eller sceptre.

Men uden hensyn til dette har kirken ved hjælp af L&P 27:5 kunne bevare sin overbevisning om at hvert stykke træ repræsenterede en bog med hellig skrift.

Denne udlægning er dog ikke sket uden udfordringer. Bibelkyndige udenfor kirken har fastholdt at den traditionelle kristne udlægning af „træ” måtte være en stav eller et scepter og at det var mere i overensstemmelse med det Ezekiel sagde. De påpeger at Herren umiddelbart efter profetien om træet siger at han vil hente „israelitterne fra folkene, til hvilke de vandrede . . . og bringer dem til deres land . . . gøre dem til ét folk i landet . . . og de skal alle have en og samme konge og ikke mere være to folk eller delt i to riger.” [Ez. 37:21-22].

Deraf slutter de helt præcist at

Venstre: Basrelief som viser en mand, der bærer på boglignende trætavler. „Ryggen“ på „bøgerne“ er i virkeligheden hængslerne på tavlerne. [Stele of Barrekub, fototilladelse fra Staatliche Museen i Berlin, Vorderasiatisches Museum].

foreningen af disse to folks sceptre levende symboliserer genforeningen af de adskilte stammer.

Profeten Joseph Smiths udlægning virkede helt ved siden af og slet ikke i harmoni med denne tekst, og kritikerne har da også beskyldt sidste dages hellige for at udlægge teksten „for ordret“ — ved at udlægge et skriftsted udenfor sammenhængen for at bevise et synspunkt.

På baggrund af en sådan kritik har ældste Harold B. Lee i 1968 atter bekræftet kirkens udlægning, da han talte til seminar- og institutlærere som var forsamlet på Brigham Young universitetet: „Ifølge rapporterne er der nogle som underviser i at Josefs træ ikke henviser til Mormons Bog og at L&P 27:5, som erklærer dette, ikke skal tages bogstaveligt. Må Gud forbyde at nogle af jer lærere underviser i en sådan lærdom eller tillader at der bliver undervist i den uden at I udfordrer dette, I som kender sandheden og har et vidnesbyrd.“ (”Viewpoint of a Giant”, BYU, 18. juli 1968, s. 6. Udgivet af The Department of Seminaries and Institutes of Religion).

For nylig er der gjort nogle spændende opdagelser som bekræfter at Joseph Smiths udlægning er korrekt — og det er sket på en måde som var umulig i 1830. Men før jeg omtaler disse nye opdagelser vil jeg kort beskæftige mig med noget af det sproglige.

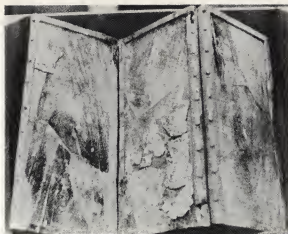
Det hebraiske ord som er benyttet på dette sted i Ezekiels bog er *etz*, hvilket betyder *træ*.

Etz forekommer ca. 300 gange i den hebraiske tekst.

Ser vi på den græske oversættelse som er foretaget af jøder til brug for jøder i det 3. århundrede før Kristus, så ser vi at *etz* er oversat til *træ* [ksylon] 249 gange, men at et andet ord for træ [som nærmest betyder et træ med blade] [dendron] kun er benyttet 15 gange. Disse oversættere kendte hebraisk og havde fornemmelse for deres modersmål. De har tilsyneladende ment at *træ* [ksylon], som blev brugt 249 gange, bedre dækkede hvad der mentes med *etz*.

Det er derfor særlig overraskende at se at de der lavede den græske oversættelse *ikke* benyttede ordet

Højre: Trætavler med høje kanter, fundet i en ubrugt brønd i Irak. [Foto af Keith H. Meservy, fra British Museum, London].

ksylon i dette yderst vigtige kapitel 37. De brugte i stedet det samme ord som er anvendt i den engelske Bibel nemlig *rod* [som betyder kæp eller stav] eller *rhabdos* [scepter] som er det samme ord på græsk [i den nuværende danske bibel står der i en forklaring: herskerstav, o.a.]. Det er især mærkeligt at dette er det *eneste* tilfælde i hele den græske bibel hvor *etz* er oversat til *rhabdos*.

Hvorfor brugte de dette ord? Svaret er meget væsentligt eftersom denne ene oversættelse er den som størstedelen af vor tids bibelforskere holder sig til for at forstå dette afsnit.

De lærde hælder til den hypotese at oversætteren har været påvirket af beretningen i 4 Mos. 17:16-17, hvor Herren befaler hver stammeleder at skrive sit navn på sin stav [rhabdos] og lade dem blive i tabernaklet natten over. Stammernes benævnelse i den forbindelse er således oplagt. Og her finder vi så den profeti som vi kan læse i slutningen af Ez.37 om rigernes genforening. Det eneste usikre i denne forklaring er at ordet der i 4 Mosebog er oversat til *stav* ikke er det sam-

me som *etz*, men *matteh*, et udmærket hebraisk ord som bogstaveligt betyder *stav*. Så hvis Ezekiel virkelig har ment *stav*, hvorfor skrev han så ikke *matteh*?

På denne baggrund har de arkæologiske fund og sprogforskernes opdagelser i Irak fået ny betydning.

Det moderne Irak omfatter næsten hele Mesopotamien som i fordums tid var kongedømmerne Assyrien og Babylonien. Da Ezekiel i år 593 før Kristus blev kaldet til profet levede han i landflygtighed i Babylon blandt de mange jøder der var taget til fange af Nebukadnezar. Når han gik igennem gaderne måtte det være typisk for ham at se hvordan skriverne preskede en kileformet griffel ned i fugtige lertavler for at fremstille de indviklede skrifttegn vi kender som kileskrift. Men de lærde i vore dage ved at der også blev ført en anden slags optegnelser i Mesopotamien: på papyrus, skind og på trætavler. Selv om det kun er lertavlerne der har overlevet i de tusinder af år, så har skribenterne på deres lertavler henvist til andre skrivematerialer.

Disse skrivetavler — „træstykker“ — indeholder stadig noget bivoks og arseniksulfid som fyldstof. Arsenikken bevarede voksen smidig og gav den en lysende gul farve. [Rekonstruktion af mesopotamiske skrivetavler, foto af Keith H. Meservy, fra British Museum, London].

Nutidige arkæologer vidste godt hvad papyrus og skind var, men hvad var trætavler? Hvordan kunne man skrive kileskrift på træ? De lærde har forsøgsvis konkluderet at mesopotamierne sikkert har malet kileskriften på træ.

Denne konklusion blev dog afvist for nogle år siden da San Nicolo fandt to lertavler arkiveret i Eanna templet i Uruk i det sydlige Babylonien. Den ene af dem er dateret til år 596 før Kristus og den anden til år 582 før Kristus. Begge skribenterne nævner at de har hentet bivoks [og noget andet som San Nicolo ikke vidste hvad var] i templets forrådshus for at lave fyldstof til deres trætavler. Fyldstof? San Nicolo kunne huske at både romerne og grækerne lavede trætavler med voks, så de kunne føre deres optegnelser på træ hvor træfladen var anbragt i en ramme med højere kanter, så disse kunne holde på det tynde vokslag. Skribenterne skrev så på vokset. Kanterne beskyttede skriften på overfladen når man lagde to tavler sammen. Mon babylonerne havde gjort det samme? San Nicolo indså at

en skribent der skrev kileskrift kunne skrive med sin griffel på voks, næsten på samme måde som han skrev på ler, hvorimod en trætavle der skulle males på ville have krævet en helt anden proces. Deraf sluttede han at babylonernes trætavler var voksbelagte så der kunne skrives på dem, og han forelagde den konklusion han var kommet til for den lærde verden i 1948. Han kom med den hypotese at når ingen af disse vokstavler nogen sinde var fundet måtte det være fordi de meget nemt forrådnede. Men 5 år senere blev der til de involverede arkæologers forbløffelse gjort en opdagelse i det område som var det fordums Assyrien, og den bekræftede bogstaveligt hans teori.

Undersøgelsen, der blev ledet af arkæologen Max Mallowan, blev gjort i et lag slam dybt nede i en brønd i Nimrud, en by der i Bibelen er kendt som Kela. Først fandt man et fladt brudstykke af et elfenbensbræt der var ca. 15x15 cm og 1,2 cm tykt. Sidst på dagen fandt arbejderne den anden halvdel af brættet. Da arbejdet var fuldentend havde de fundet brud-

Højre: Endnu et eksempel på gamle kilder, som viser brugen af sammenhængslede skrivetavler. [Foto af Keith H. Meservy, fra British Museum, London].

stykker af to sæt tavler — ét af elfenben og ét af valnøddetræ — de bestod hver især af 16 tavler. Begge sæt tavler var lavet i samme størrelse: 33 x 15,2 x 1,2 cm. På alle tavlerne var overfladerne skåret ned i 0,25 cm dybde, således at der var en 1,2 cm bred ramme. Den nedsænkede overflade gav plads til voksfyldet, som man fandt tynde, vaflede brudstykker af, både på tavlerne og blandede med slammet i nærheden.

Slammet havde udtværet det meste af skriften, men beviserne havde man stadig, og på ét af brudstykkerne var der læselig kileskrift. De tavler hvor der ikke var voks på overfladen havde mærker efter hængsler i begge sider, hvilket tydeligt viste at alle 16 tavler i hvert sæt engang havde været sat sammen på samme måde som en japansk foldeskærm. Hele værket havde et sådant omfang at Mallowan kunne bekendtgøre at han havde fundet det ældst kendte eksempel på en bog. Laboratorieanalyser gav yderligere detaljer om fyldestoffet. Det bestod af én del arsensulfid og fire dele voks. Dette arsensulfid

har sikkert været det andet stof som San Nicolo ikke kunne identificere på de tavler han havde undersøgt. Arsensulfid blev benyttet for at vokslaget kunne bevares, således at man med griffen kunne skrive tydeligt på det og overfladen fik samtidig en let gul farve. Den lille, nydelige skrift som er bevaret på ét af brudstykkerne står så tæt at der på de 30 skrivelader kunne stå omkring 7.500 linier.

På ét af træbøgernes omslag står følgende inskription:

„Sargons palads, verdens konge, Assyriens konge. Han gav anledning til at teksten begynder med ordene: *NEnuma Anu Enlil* som skal skrives på en elfenbenstavle og anbringes i hans palads i Dur-Sharrukin.” Da Sargon døde i år 705 før Kristus blev paladset plyndret og tavlerne blev flået fra hinanden, formodentlig for at udplyndrerne kunne tage hængslerne der måske var lavet af guld, hvorpå de har kastet de „værdiløse” tavler i brønden.

Denne opdagelse bekræftede San Nicolos hypotese. De lærde vidste fra henvisninger i kileskrift til *is le 'u* at

Venstre: Diagram over hængslede skrivetavler som de ville have set ud, når de var lukket. [M. E. L. Mallowan, *Nimrud and Its Remains*, [London: Collins] 153, Benyttet med tilladelse af British School of Archaeology, Irak].

man havde brugt trætavler i det gamle Babylon så langt tilbage som år 1700 før Kristus. Og 1000 år senere blev de brugt i Syrien til religiøse tekster, ritualer, rapporter, til kongelige ordrer, til registrering af personnavne, til registrering af detaljerne i ejendomsbesiddelser, til kontrakter for skibsladninger og til optegnelser over fordeling af olie.

Da de lærde først havde identificeret ét sæt tavler blev de klar over at Assyriernes basrelief [svagt ophøjet skrift] gav yderligere bevis på hvordan dette blev benyttet. De fandtes også på lige så gamle momumenter blandt aramæerne i det nordlige Mesopotamien. Endnu har man ingen eksempler fra hittiterne, men San Nicolo bemærkede at hittiterne, der også skrev kileskrift, har nævnt at de skrev nogle af deres optegnelser på træ og havde et særlig udtryk for den skriver som gjorde dette.

Gammelsproglige lærde har længe vidst at grækerne og romerne anvendte vokstavler. Zakarias skrev navnet på sin nyfødte søn, Johannes Døber, på en sådan tavle. [Luk. 1:63].

Og de blev fortsat anvendt i Europa helt ind i det 14. århundrede efter Kristus. Det var kort og godt temmelig almindeligt at skrive på vokstavler i tusindvis af år. [Fra ca. år 1700 før Kristus til år 1400 efter Kristus] og i mange kulturer.

Hvordan hjælper dette os til at forstå skriftstedet i Ezekiel? Alle interesserede er enige om at enhver udlægning af dette skriftsted må være i overensstemmelse med det vi kender til sproget, og det må også være i harmoni med det vi ved om den profetiske tekst, eftersom teksten afgør betydningen.

Ezekiels tekst står i forbindelse med den babyloniske verden med dens skikke og vaner; hans sprog var hebraisk, et søstersprog til det babyloniske. Det babyloniske *is* er beslægtet med det hebraiske *etz*, og begge ordene betyder *træ*. Den kendsgerning at elfenbenstavlerne på akkadisk [en fællesbetegnelse for babylonisk og assyriske] kaldes *is le'u* lavet af *shin piri* - „trætavle lavet af elfenben“, hvilket virker som en urimeelig modsætning — antyder at *is le'u*

GAVER DER HOLDER

Illustreret af Ted Henninger

Julebudskab fra Det øverste Præsidentskab til verdens børn

Julen er virkelig én af de dejligste årstider.

Og netop så betydningsfuldt var det hellige barns fødsel at en engel

bekendtgjorde for Betlehems hyrder, som gik og passede deres dyr om aftenen, at han ville komme til verden:

„Og en Herrens engel stod for

dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er I dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.’

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovprieste Gud og sagde:

„Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!” [Luk. 2:9-14].

Fordi vor himmelske Fader skænkede sin Søn som en gave, kan alle mennesker — som har levet før, som nu lever og som vil leve i fremtiden — vende tilbage og bo hos ham som er Fader til vore ånder. Men for at det kunne ske var det i første omgang nødvendigt at Jesus kom til jorden i kødet for ved sit eksempel at lære menneskene den rette måde at leve på, og at han derpå frivilligt gav sit liv og på én eller anden mirakuløs måde påtog sig hele menneskehedens synder, således at også vi kan opstå.

Disse to gaver — Jesu ankomst til denne verden og senere hans forsoningsdød og opstandelse — har gjort alt det andet muligt for os, både i dette liv og i det kommende.

Giv dig et øjeblik tid til at tænke over din jul og nogle gaver som har vedvarende værdi:

Vor himmelske Faders og hans Søns, Jesu Kristi stadige kærlighed til dig.

Den kærlighed, loyalitet og omsorg som dine forældre og andre af familiens medlemmer dagligt viser dig.

Lærernes håb om at deres råd om at leve et retfærdigt liv må kunne ses i dit liv.

At den sande omvendelse du viser, når du har gjort noget forkert, bliver accepteret.

Muligheden for at udvikle dig åndeligt og intellektuelt såvel som fysisk.

Det privilegium og den indre belønning du får ved at være noget for andre.

De mange bønner som andre beder for din fred, sikkerhed og succes.

Det er den slags gaver som vi altid kan have, nu og for evigt.

Bestræb dig på at være mere betænksom og bedre til at tilgive andre. Find ud af hvordan du kan vise din familie, dine lærere og alle som arbejder til gavn for dig, at du sætter pris på dem. Tænk på at din godhed mod andre hurtigt formerer sig og bliver til en stadig større og god indflydelse. Men frem for alt, bed ofte og gør med glæde det rette, selv om de du er sammen med måske gør noget andet.

Vi sender jer og dem I er sammen med vores kærlige hilsener og oprigtige ønske om at I må blive velsignet og få en glædelig og mindeværdig jul.

□

„BROR JOSEPH”

Den 23. december er en dato vi bør huske, for på denne dato i 1805 blev profeten Joseph Smith født.

Profeten elskede børn og de elskede ham. Han gjorde sig ofte særlige anstrengelser for at tale med et barn. En af drengene kunne huske at når de andre familier kørte fra deres gårde i Kirtland for at komme til kirkens møder, så gik profeten fra deres farm i Kirtland til kirkens møder og på vejen gik han fra vogn til vogn og så efter børnene som han gav en særlig vel-signelse.

De kaldte profeten „Bror Joseph” og han havde altid et smil tilovers for dem. Engang gik nogle børn og legede i et hus hvor profeten holdt sig skjult for de ugudelige mennesker der ville dræbe ham. De hørte de voksne tale om at profeten var i fare, og en 7-årig pige sagde: „Jeg ved hvad vi kan gøre. Vi kan bede til vor Fader i Himmelen om han vil passe

på bror Joseph så der ikke vil ske ham noget.”

Et par minutter senere gik profeten forbi døren til et værelse og så børnene knæle ned sammen, og han hørte deres enkle bøn for hans sikkerhed. Hans øjne fyldtes med tårer som løb ned ad hans kinder. Da børnene rejste sig sagde én af dem: „Nu ved jeg at der ikke vil ske bror Joseph noget.”

Derpå gik profeten tilbage til det værelse hvor hans ældre venner var kommet for at holde vagt over ham natten igennem. Han sagde at de godt kunne gå hjem fordi han vidste at børnenes bønner ville blive hørt og efterkommet, så han kunne sove i fred den nat. Og det gjorde han!

Her følger nogle udtalelser fra børn som kendte og elskede bror Joseph:

Profeten Joseph Smith var vores nabo. Vi boede lige ved siden af ham på hjørnet af Main Street og Parley

Street. Han aflagde ret tit korte besøg hos os.

En dag var min storebror, Wallace og jeg på vej til skole. Det havde regnet dagen før og jorden var ret mudderet, især udenfor det mustenshus hvor Joseph Smiths forretning lå. Både Wallace og jeg sad fast i mudderet og kunne ikke komme fri. Vi begyndte at græde, som børn nu gør. Da jeg så op fik jeg øje på børnenes kære ven, profeten Joseph som kom imod os. Han fik os snart trukket op på tør grund. Så gav han sig tid til at rense mudderet af vores små, plørede sko, han tog sit lommelærklæde op af lommen og tørrede tårerne af vore ansigter. Han talte venligt og opmuntrende til os og vi var atter glade da han sendte os videre til skolen. I kan nok forstå hvorfor Wallace og jeg elskede ham.

Flere år senere fortalte min mand mig, at dengang han var barn kom bror Joseph hjem til dem og spurgte om han kunne låne den ene af familiens tvillingebabyer. Han forklarede at hans hustru, Emma, var så bedrøvet og ensom, eftersom hendes egen lille baby var død, og han mente at det ville trøste hende at få lov at passe én af de små piger. Profeten kom hver morgen og hentede barnet og bragte det hjem igen hver aften.

En aften da barnet ikke var kommet hjem til sædvanlig tid gik mor Burgess hen for at se hvad der var i vejen. Og der sad profeten ved siden af ildstedet og vuggede det lille barn. Han havde svøbt barnet ind i et silketæppe og han sang for at berolige det.

Margaret M. Burgess

Jeg var 14 år da jeg første gang så profeten. Jeg kunne kende ham så snart jeg så ham, og i samme øjeblik fik jeg et vidnesbyrd om at han var en Guds profet, for jeg har aldrig før følt en sådan glæde og fryd. Der var ingen som fortalte mig hvem han var. Men jeg kunne kende ham fra alle de andre mænd og som det barn jeg var, så vidste jeg at jeg så en Guds profet.

Mary Alice Lambert

Jeg var 14 år da profeten kom for at bo hos os derhjemme. I de 13 dage han var hos os kom jeg til at holde mere af ham end af noget andet menneske jeg nogen sinde havde mødt — blandt andet min mor og far.

John W. Hess

Jeg kendte profeten Joseph Smith. Det skete ofte når vi var ude på skolens legeplads at han standsede op for at tale med os. Han tog altid pigerne i hånden og hilste på dem og han spillede kugler med drengene. Han var én af dem børnene holdt mest af.

Mary Jane Lytle

Jeg kendte profeten. Da jeg var 9 år gik jeg i skole hos en frk. Mitchell på kontoret i profetens brors, Hyrums murstenshus. En morgen jeg gik forbi profetens hus kaldte han på mig og spurgte hvilken bog jeg læste i skolen. Jeg svarede: „Mormons Bog.“ Det så ud til at glæde ham. Han tog mig med ind i huset og gav mig en Mormons Bog som jeg kunne bruge i skolen. Det var en gave jeg satte stor pris på.

Jesse N. Smith

SNETÆPPE

Dorothy B. Ruby

Den varme forårssol glinsede i tøsneen og istapperne dryppede da Liv og Ivar så ud gennem vinduet på de hvide bjergtoppe. Oppe fra trætårnet kunne de se hvordan deres ensomme skispor snoede sig mellem de spæde grantræer. „Det er som om vi er de eneste mennesker i hele Norge,” sagde Ivar højtideligt.

„Når vi ser på bjergene, så ser det også sådan ud,” samstemte Liv en lille smule uroligt. „Men vi ved at vi ikke er alene. Far og mor kommer snart tilbage fra deres skitur til Hornfjeldet. Lad os gå hjem nu så vi kan være i hytten før de kommer.”

Ivar var kun 6 år og Liv havde egentlig ikke tænkt sig at tage ham med så langt væk. Men da de fik øje på brandtårnet, som lå lidt længere borte, var de blevet fristet til at fortsætte netop som de havde tænkt sig at vende om.

„Husk vi er den eneste familie der holder ferie her i området,” havde Livs mor advarende sagt til Liv før hun og faderen gik den morgen. „Det betyder at du skal passe godt på dig selv og Ivar. Jeg tror man er gammel nok til det når man er 12 år.”

Livs mave knurrede og hun ønskede at hun havde taget et stykke mad med. Deres far tog aldrig nogen steder på ski uden at have noget mad og ekstra tøj med i sin rygsæk. „Det er godt at være beredt hvis der skulle ske et uheld,” sagde han altid. Da Liv

kom i tanke om sin far fik hun lyst til at skynde sig noget mere. Hun hadede tanken om at han skulle se hun var taget uforberedt afsted for at udforske området.

„Vi er måske nok de eneste mennesker her omkring, men vi er ikke de eneste dyr,” sagde Liv da hun standede op for at stramme bindingerne på sine ski.

„Se på alle de musespor.”

„Hvor er musene?” spurgte Ivar.

„De bor i huler neden under sneen,” forklarede Liv. „De spiser mos og korn, og så sover i reder der er lavet af hø. Om foråret kommer de frem og nyder solen.”

Ivar satte sig på hug og kiggede ned i et hul i sneen.

„Er der varmt dernede?” spurgte han.

„Det tror jeg nok,” sagde Liv. „Sneen er som et tæppe der holder kulde og vind ude.”

Liv trak Ivars hue ned over hans ører, idet hun sagde: „Lad os gå hjem over den nordlige bakketop, hvis vi holder os væk fra træerne kan vi komme meget hurtigere afsted.”

Det var blevet sent på eftermiddagen og kulden fik sneen til at fryse igen, og det betød at de kunne glide et længere stykke med hver ski når de løb afsted.

„Se hvor lang min skygge er, Liv!” råbte Ivar. „Jeg er en kæmpe — en sulten kæmpe.”

Illustreret af Karl Hepworth

„Vi er snart hjemme,” råbte hun tilbage.

Men Liv måtte skubbe angsten fra sig. Hun syntes at de var kommet længere væk hjemmefra end da de var ved tårnet. Måske havde hun taget fejl og fulgt nogle andre spor oven for træerne. De kunne fare vild.

„Lad os kravle op på toppen af bakken og se om vi kan få øje på søen bag vores hytte,” foreslog Liv, idet hun vendte sig om imod sin bror. Men Ivar var ikke bag hende. Han løb langsommere og langsommere, og til sidst var han langt bagefter hende.

„Jeg kan ikke komme op på den bakke,” snøftede Ivar da han nåede hen til hende. „Jeg er alt for træt og jeg er sulten.”

„Jeg ved godt at du er træt, men vi er nødt til at nå hjem inden det bliver mørkt. Jeg har et stykke chokolade og det skal du få når vi når toppen.” Livs hjerte hamrede, men hun tvang sig til at tale roligt.

Det gik langsomt i zigzag op ad den korte bakke og Liv måtte skynde på Ivar hele vejen. Hun håbede at de fra bakketoppen kunne se hvilken vej de skulle følge hjemad. Men da de nåede toppen kunne hun kun se endnu en snetop og endnu én.

Liv fik fat i chokoladen med rysten-de hænder og delte den over i to stykker. Ivar slugte sit i to bidder, mens hun lagde sit tilbage i lommen. De kunne få brug for det senere.

Liv forsøgte at tænke, men tanker-ne fløj rundt i hovedet på hende, fra den ene idé til den anden. De kunne ikke finde søen inden det blev mørkt. De var løbet vild. Det var allerede blevet koldt og tøsneen ville snart være frosset helt til is. Så længe de løb kunne de holde sig tilstrækkeligt varme, men hvor længe kunne Ivar holde ud? „Lad os løbe ned ad bakken her. Det er begyndt at blæse.” Livs stemme skælvede mens hun kæmpede for at

holde tårerne tilbage. Deres tøj hang fast i grenene og de snublede over træstubbe som var gemt under sneen, mens de forsigtigt løb ned mellem træerne. Når Ivar faldt blev han liggende træt i sneen indtil Liv trak ham op ved armene og fik ham på skiene igen.

Ved foden af bakken lå en mark, og ligesom det sidste dagslys var ved at svinde hen syntes Liv at hun kunne se et skur på den anden side.

Det løb hende koldt nedad ryggen, så fortvivlet blev hun da skuret viste sig blot at være fire stolper og et tag som skulle beskytte noget hø imod regnen. Der lå endnu et par armfulde af sommerens sidste hø spredt rundt omkring.

Ivar rystede af kulde. Han var helt stille, bortset fra en klynken af og til. *Næsten som en lille mus*, tænkte Liv bedrøvet.

Selvfølgelig! Som en lille mus! Pludselig vidste hun hvad hun ville gøre. „Nu skal jeg til at lave et museum, og du skal hjælpe mig,” bekendtgjorde hun med alt den begejstring hun kunne fremtvinge.

Hun trak et løst bræt ud af taget på høskuret. Så fandt hun et ungt grantræ hvis grene var nedtyngede af sneen, og begyndte at grave nedunder det så hurtigt hun kunne. Grenene kunne støtte taget på en hule.

„Vær sød at komme herhen med noget hø,” råbte Liv til Ivar. Ivar samlede langsomt en armfuld hø og gik langsomt over til Liv med det. Da han så hvordan sneen føg omkring dem, skyndte han sig hen efter endnu et bundt. Jo mere han skyndte sig jo varmere blev han.

Da hulen var dyb nok stoppede Liv det gamle hø ned i den. „Og nu,” sagde hun, „vil ‚musene‘ kravle ind i deres varme hørede.”

Ivar kluklo, og så vrikkede de sig begge to ind i snehulen med fødderne først. Liv lagde hø over dem og så krøllede de sig sammen. Det var ikke så forfærdelig varmt, men Liv vidste at det i det mindste ikke ville blive koldere.

Da Liv havde ligget en evighed og holdt på den letsnorkende Ivar, hørte hun sneen knirke udenfor. Hun vrikkede sig ud af hulen og stirrede udover marken. Og der, ca. 10 meter borte, så hun en tåget skikkelse med en strålende lygte sat fast til panden.

„Far!” råbte Liv idet hun rejste sig op fra hulen så sne og hø fløj omkring hende.

„Heldigvis! Omsider fandt vi jer.” Det lød som om far var vred, men da Liv fortalte hvad hun havde gjort for at holde dem varme, begyndte han at le, og hun vidste at alt var i orden.

Mens de stod og krammede hinan-

den kom Ivar ud af hulen. „Vidste du godt at mus lever ned under sneen, far? Det vidste Liv.” Ivar hoppede af spænding.

Deres far tog sin tunge rygsæk af. Han havde medbragt et lille telt, varme soveposer samt masser af gedestost og rugbrød.

„Hvordan fandt du os?” spurgte Liv da de havde fundet sig til rette i teltet.

„Jeg fulgte jeres spor. De frøs grundigt før vinden nåede at dække dem med sne. Og eftersom der ikke er andre her omkring, så vidste jeg at det måtte være jeres spor.”

Senere, da Ivar var faldet i søvn, hviskede Liv: „Er du sur på mig, far, fordi jeg bar mig så fjollet ad?” „Nej,” sagde han stille. „Du brød måske nok en sikkerhedsregel, men du reddede både Ivar og dig fordi du brugte hovedet.” □

ikke længere betyder trætavler. Det betyder „skrivetavler” uanset hvad de blev lavet af. På samme måde betød det latinske ord for bøger *liber* oprindeligt træbark. Alligevel kalder man i dag ikke et bibliotek for noget med træbark.

Med alt dette i tankerne kan vi se hvordan vi bør oversætte Ezekiel 37:15-17 på denne måde:

„Herrens ord kom til mig således: Du menneskesøn, tag en side af en trætavle og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så en anden side og skriv derpå: Josef — Efraims trætavle — og hans medbrødre, alt Israels hus;

Føj så disse trætavler sammen til ét, så de bliver ét i din hånd.”

Denne oversættelse yder det vi kender til Ezekiels sprog og kultur fuld retfærdighed. Det er i virkeligheden denne oversættelse som fremkommer i de nye engelske bibler [og som meget ligner den danske. O.a.]. Derfor behøver vi ikke længere være i forsvarsstilling med hensyn til om træ betyder optegnelser og ikke stave. Nu er det faktisk det modsatte der bliver tilfældet: De der hidtil har udlagt det som scepter, eller hvad det nu kan være, bliver nu nødt til at forklare hvordan de kan få Ezekiel til stadig at passe i deres egen sammenhæng.

Umiddelbart efter at Mallowan havde foretaget udgravningen af den gamle brønd og fundet trætavlerne, styrtede brøndens sider sammen, og den gamle mand som var sænket ned til bunden med reb, blev næsten begravet. Udover at bemærke hvor hel-

digt det var for dem at de fik fat i tavlerne og at den gamle mand kom op af brønden før den faldt sammen, skriver Mallowan at han syntes det var et helt usædvanligt held at de overhovedet fandt tavlerne: „Bevarelser af disse organiske stoffer på bunden af en brønd . . . virker nærmest som et mirakel, men i virkeligheden ligger forklaringen i det slam som fandtes på stedet.

Dette forbløffende held satte os i stand til at redde dokumenter, i en klasse for sig, ud af glemsel, og som tilsyneladende kun har overlevet dette ene sted selv om de engang har eksisteret i hundredevis af byer i det vestlige Asien. Her har vi det førstkendte materiale som beviser på hvad der dengang sikkert har været en almindelig kendt skriveform.” Et forbløffende held? Et mirakel? Ja, men ikke noget større end den kendsgerning at profeten Joseph Smith, langt ude på landet i staten New York, først i det 19. århundrede, udlagde bibelske skriftsteder på en fuldstændig ulogisk måde, i henhold til hvordan det var skik og brug at udlægge disse skriftsteder, blot for at blive retfærdiggjort af opdagelser som er gjort i det 20. århundrede. Det er imponerende hvordan sådanne detaljer kan få hele det gengivne evangelium til at stå tydeligere og atter bevise omfanget af den inspiration som Joseph Smith fik under sin alt for korte mission. □

Bror Meservy er assisterende professor i gammel hellig skrift ved Brigham Young University.

ÅBENBARING

Dallin H. Oaks

Åbenbaring er kommunikation fra Gud til mennesket. Det kan ske på mange forskellige måder. Nogle profeter, som f.eks. Moses og Joseph Smith, talte med Gud ansigt til ansigt. Nogle mennesker har personligt kommunikeret med engle. Andre åbenbaringer er kommet således som ældste James E. Talmage har beskrevet det „i søvne gennem drømme, i vågen tilstand” som tanke billeder. [James E. Talmage i *Trosartiklerne*, s. 218].

Den kendteste måde at modtage åbenbaring eller inspiration på er dog ved hjælp af ord eller tanker i sindet [se L&P 8:2-3; Enos 1:10], ved at forstanden oplyses [se L&P 6:14-15], ved gode eller dårlige følelser for den foreslåede handlingsplan eller endog

gennem inspirerede opførelser som det sker ved en god koncert eller en teaterforestilling. Som ældste Boyd K. Packer har sagt kommer inspiration „mere i form af en fornemmelse end som en stemme” [Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, Maj 1980, s. 32].

Jeg formoder at I er godt kendt med disse forskellige former for åbenbaring eller inspiration, så jeg har valgt at behandle dette emne set fra en anden synsvinkel — formålet med en sådan kommunikation. Jeg kan nævne otte forskellige formål det tjener når Gud kommunikerer med menneskene: [1] for at vidne; [2] for at profetere; [3] for at trøste; [4] for at opløfte; [5] for at oplyse; [6] for at forhindre; [7] for at bekræfte; [8] for at til-

skynde. Jeg vil gerne beskrive dem hver især i denne rækkefølge og give nogle eksempler.

Jeg behandler emnet ud fra denne synsvinkel og giver disse eksempler, fordi jeg gerne vil have jer til hver især at ransage jeres egne oplevelser og blive klare over at I allerede har modtaget åbenbaringer og at I kan modtage flere åbenbaringer, fordi det er en realitet at Gud kommunikerer med mænd og kvinder. Præsident Snow har erklæret at „det er enhver sidste dages helligs vidunderlige privilegium . . . at få Åndens tilkendegivelser hver eneste dag i sin tilværelse”. [*Melkisedekske Præstedømmes Studievejledning* 1978-1979, „Bered Herrens vej”, s. 26-27].

Præsident Harold B. Lee belærte også om at „det er ethvert menneskes privilegium at udnytte disse gaver og privilegier i udførelsen af sine egne opgaver — under opdragelsen af børnene, for at vise dem hvilken vej de bør gå, i forretningsager eller hvad som helst man beskæftiger sig med. Det er menneskets ret at nyde Åndens åbenbaring og inspiration til at gøre det rette, til at være klog og sparsommelig, retfærdig og god, og i hvad som helst andet vi gør”. [Harold B. Lee: *Stand Ye in Holy Places*, s. 141-142].

Når jeg nu gennemgår de følgende 8 formål med åbenbaring, så håber jeg at I vil kunne se i hvilken udstrækning I allerede selv har modtaget åbenbaring eller inspiration, og beslutte jer til at udvikle disse åndelige evner, så I kan bruge dem oftere i fremtiden.

1 **Vidnesbyrdet** eller *Helligåndens vidne om at Jesus er Kristus og at evangeliet er sandt, er en åbenbaring fra Gud.*

Da apostlen Peter bevidnede at Jesus Kristus var den levende Guds Søn svarede Frelseren at han var velsignet „thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene” [Matt. 16:17]. En så betydningsfuld åbenbaring vil enhver ærlig efter sandhedssøger personligt kunne opleve, og når man først har oplevet dette bliver det en ledestjerne som kan vejlede os i alt hvad vi gør i livet.

2 **Profeti** er en anden funktion eller et andet formål med åbenbaring.

Når et menneske taler under indflydelse af Helligånden og indenfor grænserne af sine ansvarsområder, så kan den pågældende blive inspireret til at forkynde hvad der vil ske i fremtiden. Den der sidder i embedet som profet, seer og åbenbarer, profeterer for kirken, som da Joseph Smith profeterede om krigen mellem nord- og sydstatene i Amerika [se L&P 87] og forudsagde at de hellige ville blive et stort folk i Klippebjergene. Det hører med til en patriarks kaldelse at profetere. Vi har også hver især fået det privilegium at vi af og til kan modtage profetisk åbenbaring og få oplysning om fremtidige begivenheder i

vort liv, som f.eks. en kaldelse vi vil modtage i kirken. Lad mig nævne et andet eksempel. Da vi havde fået vort 5. barn fik min hustru og jeg ikke flere børn. Da der var gået over 10 år mente vi ikke at vi ville få flere børn, hvilket vi var bedrøvet over. Så en dag da min hustru var i templet hviskede Ånden til hende at hun ville få endnu et barn. Denne profetiske åbenbaring blev opfyldt ca. halvan det år senere da vi fik vort sjette barn som vi havde ventet på i 13 år.

3 *Et tredje formål med åbenbaring er at den skal trøste.*

En sådan åbenbaring fik profeten Joseph Smith i Liberty fængsel. Da han havde siddet i flere måneder under rædselsfulde forhold, bad han i sin nød og ensomhed og under store kvaler Herren om at huske ham og de forfulgte hellige. Derpå fik han dette trøstende svar:

„Min søn, fred være med din sjæl! din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.“ [L&P 121:7-8].

I den samme åbenbaring erklærede Herren at uanset hvilke tragedier eller hvilken uretfærdighed profeten ville komme ud for: „Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.“ [L&P 122:7].

Vi kender hver især eksempler på hvordan der er skænket trøst gen-

nem åbenbaring. Nogle er blevet trøstet ved at se deres kære, som er gået forud, eller ved at føle deres nærhed. Enken til én af mine gode venner fortalte mig at hun havde følt sin afdøde mands nærhed, og han havde forsikret hende om sin kærlighed og omsorg for hende. Andre er blevet trøstet så de kunne klare at miste et job eller en forretning, eller oven i købet et ægteskab der er glippet. Man kan også få en trøstende åbenbaring i forbindelse med en præstedømmevelsignelse — enten gennem de ord der bliver sagt eller ganske enkelt gennem den følelse man modtager i forbindelse med velsignelsen.

En anden form for trøstende åbenbaring er den forsikring man modtager om at man har fået tilgivelse for en synd. En profet i Mormons Bog fortæller at han efter at have bedt brændende en hel dag og en hel nat hørte en røst som sagde: „Dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.“ Og derfor skrev Enos: „var min skyld borttaget“ [Enos 1:5-6; se også L&P 61:2]. Denne forsikring som kommer til et menneske der har gennemgået alle omvendelsens trin, giver vished om at prisen er betalt, at Gud har hørt den synder som har omvendt sig og at hans eller hendes synder er tilgivet. Alma beskriver et sådant øjeblik, idet han siger at han ikke længere mindedes sine kvaler på grund af sine synder. „Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde . . . intet kunne være så lifligt og sødt, som min glæde var.“ [Alma 36:19-21].

4 *Noget andet som er nært forbundet med den trøstende følelse er åbenbarings 4. formål eller funktion — at opløfte.*

Vi har en gang imellem allesammen brug for at blive opløftet og befriet fra en depression, fra en angstfornemelse eller en følelse af at være utilstrækkelig eller blot at blive hævet op fra en åndelig middelmådighed. Eftersom en sådan opløftende ånd hæver vore ånder op og hjælper os til at modstå det onde og søge det gode, så tror jeg at denne opløftende følelse vi får tildelt ved at læse i skrifterne eller nyde god musik, kunst eller litteratur er én af åbenbarings helt bestemte formål.

5 *Det femte formål med åbenbaring er at oplyse.*

Sådanne oplysninger kan bestå i inspiration til at vide hvad man skal sige når man skal tale i en bestemt anledning, som f.eks. når en patriark giver en velsignelse, når man skal holde en tale eller sige noget andet under Helligåndens indflydelse. Herren befalede Joseph Smith og Sydney Rigdon at opløfte deres røst og udtale de tanker de ville få i deres hjerte „Thi det skal blive givet jer i den samme stund og i samme øjeblik, hvad I skal sige” [L&P 100:5-6 samt 84:85 og 124:97]. Ved visse hellige lejligheder er oplysningerne blevet givet ansigt til ansigt i samtale med

himmelske personer, som f.eks. i de syner der berettes om i fordums og vor tids skrifter. I andre tilfælde er de nødvendige informationer kommunikeret gennem Åndens stille hvisken. Et barn mister en ting det holder af, beder om hjælp og får inspiration til at finde det. En voksen har et problem på arbejdet, derhjemme eller i sine genealogiske undersøgelser, han beder og bliver ført til den oplysning som er nødvendig for at løse problemet. En kirkeleder beder for at få at vide hvem Herren ønsker han skal kalde til en stilling, og Ånden åbenbarer et navn. I alle sådanne tilfælde — som vi allesammen udmærket kender — virker Helligånden i sit embede som lærer og åbenbarer, idet den kommunikerer meddelelser og sandheder til modtagerens oplysning og vejledning. Åbenbaring fra Gud tjener alle disse 5 formål: at bære vidnesbyrd, profetere, trøste, opløfte og oplyse. Jeg har kun talt kort om disse formål og hovedsageligt nævnt eksempler fra skrifterne. Jeg vil bruge lidt mere tid til at tale om de resterende tre formål med åbenbaring og nævne nogle eksempler som jeg personligt har oplevet.

6 *Den sjette form eller det sjette formål med åbenbaring er at forhindre os i at gøre noget.*

Således erklærede Nephi midt i én af sine store forkyndelser, hvor han forklarede om Helligåndens kraft: „Og nu kan jeg . . . ikke sige mere; Ånden standser mine ytringer” [2 Ne.

32:7]. Den åbenbaring der forhindrer os i noget er én af de mest almindelige former for åbenbaring. Den kommer ofte som en overraskelse, uden at vi har bedt om åbenbaring eller vejledning om et bestemt emne. Men hvis vi holder Guds bud og lever så vi er i harmoni med hans Ånd, så vil vi blive ledet af en hindrende kraft som vil afholde os fra at gøre de ting vi ikke burde gøre.

En af de første gange jeg oplevede at blive forhindret af Ånden var lige efter at jeg var kaldet som rådgiver i et stavspræsidentskab i Chicago. Til ét af vore første stavspræsidentskabsmøder kom stavspræsidenten med et forslag til et bestemt sted hvor vores nye stavscenter skulle bygges. Jeg så omgående for mig 4 eller 5 gode grunde til at dette var et forkert sted. Da jeg blev spurgt om mit råd gik jeg imod forslaget og nævnte alle disse grunde. Stavspræsidenten foreslog klogt at vi hver især overvejede sagen i en uge og bad for den, så kunne vi drøfte den yderligere til vort næste møde. Jeg bad næsten mekanisk for sagen og fik omgående en stærk fornemmelse af at jeg var forkert på den, at jeg stod i vejen for Herrens vilje og at jeg ikke længere måtte gå imod. Jeg behøver vel ikke sige at jeg trak mine modargumenter tilbage og omgående godkendte forslaget. I øvrigt viste det sig snart at det var klogt at opføre stavscentret på det nævnte sted — det var tydeligt også for mig. Mine grunde til at gå imod viste sig at være kortsynede og jeg blev hurtigt taknemlig for at jeg blev forhindret i at holde på dem.

For nogle år siden tog jeg min fyldepen på skrivebordet i mit kontor på Brigham Young universitetet for at underskrive et papir — noget jeg gjorde mindst en snes gange hver dag. Dette dokument forpligtede universitetet til at følge en bestemt kurs som vi havde vedtaget. Hele forarbejdet var gjort af mine medarbejdere og alt syntes at være i orden. Men lige som jeg skulle til at underskrive blanketten fyldtes jeg med bange anelser, så jeg lagde den til side og bad om at få hele sagen undersøgt påny. Dette betød at vi indenfor et par dage fik yderligere kendsgerninger frem, og det viste sig at den foreslåede plan ville have forårsaget alvorlige problemer for universitetet i fremtiden.

Ved en anden lejlighed kom Ånden mig til hjælp da jeg var i færd med at redigere en lærebog om lov og ret. En sådan lærebog består af adskillige hundrede forskellige retsafgørelser, foruden forklaringer og en tekst der

er skrevet af forfatteren. Min assistent og jeg var næsten færdige med alt arbejdet på bogen, blandt andet de nødvendige undersøgelser for at sikre os at disse retsafgørelser ikke var blevet ændret eller ophævet. Lige før bogen skulle sendes til udgiveren kiggede jeg løst i manuskriptet og min opmærksomhed blev fanget af en bestemt retsafgørelse. Lige da jeg så den, fik jeg en meget usikker fornemmelse. Jeg bad min assistent undersøge denne afgørelse igen for at se om alt var i orden. Han kom igen og sagde at det var den. Ved en efterfølgende kontrol af det færdige manuskript standsede jeg igen op ved denne sag, og fik den samme meget store usikkerhedsfølelse. Denne gang gik jeg selv hen på retsbiblioteket. Der læste jeg noget igennem som lige var udgivet og opdagede at denne sag netop var blevet ændret efter at være appelleret. Hvis denne afgørelse var blevet udgivet i min lærebog ville det have været temmelig pinligt for mig i min profession. Jeg blev reddet gennem åbenbarings hindrende kraft.

7 *Det er almindeligt, når man søger åbenbaring, at foreslå en bestemt handlingskurs og derpå bede om inspiration for at få den **bekræftet**.*

Herren har forklaret noget om denne bekræftende åbenbaring, da Oliver Cowdery ikke gjorde sig anstrengelser nok dengang han forsøgte at oversætte Mormons Bog:

„Se, du har ikke forstået det ret. Du

har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må ud tænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.” [L&P 9:7-8].

På samme måde sammenligner profeten Alma Guds ord med et sædekorn, og beder folk der studerer evangeliet om at give plads til at sædekornet kan sås i deres hjerter, og så vil sædekornet svulme i deres bryst og oplyse deres forstand samt begynde at blive dem behageligt [se Alma 32]. Denne fornemmelse er Helligåndens bekræftende åbenbaring om ordets sandhed.

Da ældste Bruce R. McConkie fra De tolv apostles Råd for nogle år siden talte på Brigham Young universitetet over emnet „Handlefrihed eller inspiration” understregede han vort ansvar for at gøre alt hvad vi kan selv før vi søger en åbenbaring. Han nævnte et meget personligt eksempel. Da han gik ud for at finde sig en evig ægtefælle gik han ikke først til Herren for at spørge hvem han skulle gifte sig med. „Jeg gik ud og fandt den pige, jeg ønskede,” sagde han. „Hun passede til mig . . . og det forekom mig . . . at sådan skulle det være . . . men alt, hvad jeg gjorde, var at bede til Herren og bede om nogen vejledning og retningslinier i forbindelse med den beslutning, jeg var kommet til” [Den danske Stjerne, maj 1978, s. 19].

Ældste McConkie sammenfatter sit råd om balancen mellem handlefrihed og inspiration på denne måde:

„Det forventes af os, at vi benytter de gaver og talenter og evner, den fornuft og den dømmekraft og handlefrihed, som vi har fået tildelt . . . at bede i tro kræver at vi selv gør alt hvad vi kan for at nå det mål vi søger . . . det forventes af os at vi gør alt hvad der står i vores magt og derpå rådfører os med Herren for at få Helligåndens godkendelsessegel for de konklusioner vi har nået.” [Se „Handlefrihed eller inspiration”, *Den danske Stjerne*, maj 1978, s. 17-24].

Som regionalrepræsentant for De tolv Kvorum havde jeg det privilegium at arbejde sammen med fire forskellige medlemmer af kvorummet og andre generalautoriteter, mens de søgte åbenbaring om hvem de skulle kalde til stavspræsidenter. Alle gjorde det på samme måde. De interviewede mennesker som boede i staven — rådgiverne i stavspræsidentskaberne, medlemmer af højrådet, biskopper og andre som havde opnået en særlig erfaring i at administrere i kirken. De stillede dem spørgsmål og lyttede til deres råd. Under disse interview var Herrens tjenere meget opmærksomme og betragtede bønssomt alle dem de interviewede og tænkte bønssomt over dem der blev nævnt. Til sidst traf de en foreløbig afgørelse om hvem der skulle være den nye stavspræsident. Dette forslag blev derpå forelagt Herren i en bøn. Hvis forslaget blev bekræftet udførtes kaldelsen. Blev det ikke bekræftet eller forhindret, så blev forslaget

skrinlagt og man fortsatte den samme fremgangsmåde indtil et nyt forslag kom frem og den bekræftende åbenbaring var modtaget.

Somme tider vil en bekræftende og forhindrende åbenbaring komme på samme tid. Mens jeg arbejdede på Brigham Young universitetet blev jeg f.eks. inviteret til at tale for en nationalforsamling af sagførere. Eftersom det krævede mange dages forberedelser var det gerne den slags taler jeg rutinemæssigt afviste. Men da jeg begyndte at diktere et brev med et afslag på denne særlige invitation, fornemmede jeg at jeg blev holdt tilbage. Jeg holdt en pause og overvejede atter hvad jeg var i færd med. Jeg tænkte derpå hvordan jeg kunne tage imod invitationen og overvejede nu sagen ud fra denne indskydelse, og jeg fornemmede hvordan Ånden bekræftede for mig hvad jeg skulle gøre og vidste nu helt sikkert at jeg måtte sige ja.

Den tale jeg holdt om „Et privat universitets syn på regeringsvedtægter” resulterede i at vi kunne drage nytte af en mængde betydningsfulde muligheder. Jeg blev inviteret til at holde den samme tale i adskillige andre prominente nationalforsamlinger. Den blev udgivet i *Vital Speeches*, i et fagligt tidsskrift samt i adskillige andre fagblade og bøger, som førende udtalelser om private universiteters interesser i at være fritaget fra regeringsvedtægter. Denne tale førte til at adskillige kirkegrupper rådførte sig med universitetet angående det rette forhold mellem regeringen og de kirkeejede skoler. Dette samar-

bejde bidrog efterhånden til dannelsen af en national organisation bestående af de kirkeejede skoler og universiteter der havde udført et så betydeligt samarbejde. Det var en midlertidig organisation som blev dannet for at undgå ulovlige eller ukloge regeringsvedtægter i fremtiden. Når jeg ser tilbage på begivenheden er der for mig ingen tvivl om at denne invitation til at tale, og som jeg var lige ved at afslå, var én af disse begivenheder der tilsyneladende er ubetydelige, men som betyder en stor forskel. Det er på sådanne tidspunkter at det er bydende nødvendigt for os at modtage Herrens vejledning, og det er i sådanne tilfælde åbenbaringen kommer os til hjælp, dersom vi vil lytte til den og rette os efter den.

8 *Den ottende form eller det ottende formål med åbenbaring er de tilfælde hvor Ånden **tilskynder** folk til at handle.*

Det er ikke de tilfælde hvor folk selv kommer med forslag til hvad de skal gøre og Ånden derpå bekræfter eller afslår. Det er de tilfælde hvor åbenbaringen kommer uden at folk har søgt den og hvor de bliver tilskyndet til at gøre noget som de ikke har tænkt sig. Denne form for åbenbaring er tilsyneladende ikke så almindelig som andre former, men det sjældne ved den gør den så meget mere betydningsfuld.

Der findes et eksempel på denne form for åbenbaring i 1 Nephi. Før Nephi havde fået fat i de kostbare op-

tegnelser i skatkammeret i Jerusalem, befalede Herrens Ånd ham at dræbe Laban som lå beruset på gaden. Dette var en handling som lå langt fra Nephis natur, så han tøvede og kæmpede med Ånden, men han blev atter befaleet at slå Laban ihjel og til sidst fulgte han denne åbenbaring. [Se 1 Ne. 4].

De elever som har studeret kirken historie husker nok beretningen om hvordan Wilford Woodruff en nat blev tilskyndet til at flytte sin vogn og sine heste væk fra et stort træ. Han gjorde det og hans familie og hans dyr blev reddet da det store træ væltede under en tornado som ramte det en halv time senere. [Matthias F. Cowley, Wilford Woodruff, History of his Life and Labors, s.331-32].

Min bedstemor, Chasty Olsen Harris, havde som ung pige en lignende oplevelse. Hun passede nogle børn

som legede i et udtørret flodleje i nærheden af deres hjem i Castle Dale i Utah. Pludselig hørte hun en stemme der kaldte hende ved navn og bad hende tage børnene væk fra flodlejet og op på bredden. Vejret var klart og der var ingen tegn til regnvejr. Hun kunne ikke se nogen grund til at adlyde stemmen og fortsatte med at lege. Så talte stemmen indtrængende til hende igen. Denne gang rettede hun sig efter dens advarsel. Hun fik hurtigt fat i børnene og løb hen til bredden med dem. Netop som de ankom til flodbredden skyllede en kolossal mængde vand ned i flodlejet. Det kom med en enorm kraft efter et skybrud i bjergene som lå mange kilometer væk, og det ramte dalen med et brøl, netop det sted hvor børnene havde leget. Hvis hun ikke havde fået denne tilskyndende åbenbaring ville børnene have været dræbt.

Professor Marvin Hill og jeg arbejdede i 9 år på den bog der hedder Carthage Conspiracy. Den handler om rettergangen over Joseph Smiths mordere i 1845. Vi havde mange forskellige referater fra rettergangen, nogle med forfatterens underskrift og andre uden. De fleste referater var uden underskrift, men eftersom vi havde fundet dem på kirkens historiske kontor, så var vi sikre på at de var ført af George Watt, kirkens officielle historieskriver, som var sendt ud for at skrive referater over rettergangen. Dette fastslog vi med hensyn til 7 udskrifter i vort manuskript, og vi analyserede alle vore kilder ud fra denne antagelse.

Omsider var bogen færdig og i lø-

bet af nogle få uger ville det færdige manuskript blive sendt til udgivelse. Da jeg sad på mit kontor en lørdag eftermiddag følte jeg mig tilskyndet til at gennemgå den bunke af bøger og hæfter som endnu ikke var undersøgt og som lå på bordet bag mit skrivebord. Helt i bunden af bunken hvor der var 50 eller 60 referater fandt jeg et trykt katalog med en indholdsfortegnelse over noget som fandtes på Wilford C. Woods museum — et katalog som jeg havde fået af forfatteren, professor LaMar Berrett halvandet år før. Jeg løb hurtigt siderne igennem på dette katalog over kirkens historiske manuskripter, og så fik jeg øje på en side hvor manuskriptet til referaterne over rettergangen var beskrevet, og det var dem vi havde givet George Watt æren for. På disse sider stod hvordan Wilford Wood i Illinois havde anskaffet sig det originale sæt referater og havde overdraget kirken den maskinskrivne udgave som vi havde fået fat i hos vores kirkes historiker.

Vi besøgte omgående Wilford Wood-museet i Woods Cross i Utah og fik fat i yderligere oplysninger, hvorved vi kunne afgøre at de referater vi troede var kirkens officielle i stedet var skrevet af én af de sagførere der virkede som forsvarer i sagen. Med denne nye kendskab til sagen vendte vi tilbage til kirkens historiske kontor og var nu i stand til for første gang at finde ud af hvad der helt autentisk var George Watts officielle kirkereferater om sagen. Denne opdagelse sparede os fra at gøre en alvorlig fejltagelse med hensyn til at

identificere én af vore største hjælpere, samtidig med at indholdet i vores bog blev væsentligt beriget. Den tilskyndelse jeg modtog den dag på mit kontor er mig et kært eksempel på hvordan Herren hjælper os når vi udfører vores profession retfærdigt og søger at kvalificere os til hans ånds tilskyndelser.

Jeg har haft en anden udsøgt oplevelse hvor jeg modtog en tilskyndende åbenbaring, et par måneder efter at jeg begyndte mit arbejde på Brigham Young universitetet. Jeg var en ny og uerfaren præsident og der var mange problemer jeg skulle gennemgå og mange beslutninger jeg skulle træffe. Jeg var meget afhængig af Herren. En dag i oktober kørte jeg op i Provos bjerge for at fundere over et bestemt problem. Skønt jeg var helt alene og ingen forstyrrede mig kunne jeg slet ikke tænke på det foreliggende problem. Det var en anden sag der trængte sig på, noget jeg ikke var parat til at gennemtænke, men det blev ved at trænge sig på i mit sind: skulle vi ændre universitetets akademiske kalender så vi havde fuldført efterårssemestret før jul? Da jeg uden held havde forsøgt at afvise dette emne i 10 eller 15 minutter blev jeg klar over hvad der var ved at ske. Spørgsmålet med kalenderen forekom mig ikke så vigtigt og jeg havde derfor ikke søgt vejledning angående den, men Ånden forsøgte at føre mig ind på dette emne. Jeg vendte omgående min fulde opmærksomhed imod spørgsmålet og begyndte at nedskrive mine tanker på et stykke papir. I løbet af nogle få minutter havde jeg nedskre-

vet detaljerne til en kalender over tre semestre, samt alle de store fordele derved.

Jeg skyndte mig tilbage til universitetet og gennemgik disse ting med mine kolleger som blev meget begejstrede. Et par dage senere godkendte bestyrelsen forslaget til den nye kalender og vi offentliggjorde datoerne, netop i tide til at de kunne gennemføres i efteråret 1972. Lige siden den tid har jeg gentagne gange læst disse ord i Profeten Joseph Smiths Lærdomme, og erkendt at jeg har haft den oplevelse som her beskrives:

„Et menneske kan drage nytte af at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; for eksempel når du føler den rene intelligens flyde ind til dig, kan den give dig visse tanker og ideer . . . og ved således at lære Guds Ånd og forstå den, kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip.” [*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 178-179].

Jeg har nu beskrevet otte forskellige formål med eller former for åbenbaring: [1] vidnesbyrd, [2] profeti, [3] trøst, [4] opløftelse, [5] oplysning, [6] forhindring, [7] bekræftelse og [8] tilskyndelse. De henviser hver især til åbenbaringer som er blevet modtaget. Men før jeg slutter vil jeg lige give et par ideer om hvordan man ikke modtager åbenbaring.

For det første må vi forstå det vi kalder princippet for „ansvarlighed i forbindelse med åbenbaring”. Vor himmelske Faders hus er et ordens hus, og hans tjenere har fået befaling om at „passe det embede, hvortil han

er blevet kaldet" [L&P 107:99]. Dette princip gælder også åbenbaring. Kun kirkens præsident kan modtage åbenbaring til vejledning for hele kirken. Kun stavspræsidenten modtager åbenbaring om særlig vejledning for staven. Det er biskoppen der modtager åbenbaring for wardet. I familien er det familiens præstedømmeleder. Lederne modtager åbenbaring angående deres eget ansvarsområde. Det enkelte menneske kan modtage åbenbaring som vejledning i sin egen tilværelse. Men når et menneske påstår at have modtaget åbenbaring for et andet menneske udenfor hans eller hendes ansvarsområde — som f.eks. når et kirkemedlem hævder at han eller hun har fået åbenbaring til vejledning for hele kirken, eller hævder at have fået åbenbaring til vejledning for et andet menneske som han eller hun ikke har nogen præsiderende myndighed over i henhold til kirkens orden — så kan du være sikker på at sådanne åbenbaringer ikke er fra Herren. „Der findes falske signaler" [Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 33].

Satan er en stor bedrager og han afsender de falske åbenbaringer. Andre gange er det noget vi forestiller os. Hvis en åbenbaring ligger udenfor vort særlige ansvarsområde, så kan vi vide at det ikke kommer fra Herren og at vi ikke er bundet af det. Jeg har hørt om tilfælde hvor en ung mand sagde til en ung pige at hun skulle gifte sig med ham fordi han havde modtaget en åbenbaring om at hun skulle være hans evige ledsager. Hvis det havde været en sand åbenbaring ville

den unge pige have fået det bekræftet direkte dersom hun søgte at få det at vide. Indtil da har hun ingen pligt til at følge den. Hun skal søge selv at få vejledning og træffe sin egen afgørelse. Manden kan modtage åbenbaring som vejledning til hvad han selv skal gøre, men han har ingen ret til at modtage åbenbaring som dikterer hende. Hun står ikke under hans jurisdiktion. Men hvad nu med de gange vi søger åbenbaring uden at få den? Vi modtager ikke altid inspiration eller åbenbaring når vi anmoder om det. Somme tider er vi ikke i øjeblikket modtagelige for åbenbaring og somme tider overlades vi til vor egen dømmekraft. Vi kan ikke fremtvinge åndelige ting. Sådan må og skal det være. Formålet med vort liv er at vi skal opnå erfaring og udvikle tro, og det ville blive forstyrret dersom vor himmelske Fader gav os befalinger i alt hvad vi gør, selv de mest ubetydelige ting. Vi skal træffe beslutninger og opleve konsekvenserne af vore handlinger for at udvikle selvtillid og tro.

Selv når det drejer sig om beslutninger, som vi synes er meget vigtige, kan det somme tider ske at vi ikke modtager svar på vore bønner. Det betyder ikke at vore bønner ikke er blevet hørt. Det betyder blot at vi har bedt om hjælp til en beslutning som vi af én eller anden grund selv skal træffe, uden åbenbaringens vejledning. Vi har måske bedt om vejledning til at vælge mellem to muligheder som er lige acceptable eller lige uacceptable. Lad mig nævne at der *ikke findes* et rigtigt og et forkert svar på *ethvert* spørgsmål. På mange spørgsmål er

der kun to forkerte svar eller to rigtige svar. Således kan et menneske der søger vejledning om to forskellige måder at hævne sig på et menneske, som har gjort en uret, ikke forvente at modtage åbenbaring. Et menneske som søger vejledning i at træffe et valg det aldrig har fået, fordi fremtidige begivenheder vil gribe ind, vil heller ikke få åbenbaring fordi den tredje mulighed er klart at foretrække. Engang bad min hustru og jeg oprigtigt om vejledning til at træffe en beslutning som vi syntes var meget vigtig. Vi fik intet svar. Vi blev overladt til vores egen dømmekraft så godt vi kunne. Vi kunne ikke forstå hvorfor Herren ikke havde hjulpet os med en bekræftende eller forhindrende indskydelse. Men det varede ikke længe før vi blev klar over at vi ikke behøvede at træffe en beslutning angående dette spørgsmål fordi der skete noget der gjorde det unødvendigt at træffe en beslutning. Herren ville ikke vejlede os i et valg der var ubetydeligt.

Den der søger vejledning til at vælge mellem to muligheder der er lige acceptable for Herren, vil sandsynligvis heller ikke få et svar. Det sker jo mange gange at vi kan virke lige godt på to forskellige arbejdsområder. Begge muligheder er rigtige. På samme måde vil Herrens Ånd heller ikke give os åbenbaringer med hensyn til ubetydelige ting. Jeg hørte engang en ung dame til et vidnesbyrds møde rose sin mand for hans åndelighed. Hun fortalte hvordan han forelagde ethvert spørgsmål for Herren, hvordan han gik med hende på indkøb og at hun ikke engang ville vælge mel-

lem to fabrikater af dåsemad uden at han traf valget efter at have bedt. Jeg synes det er upassende. Jeg tror at Herren forventer at vi skal benytte den intelligens og de erfaringer han giver os til at træffe den slags valg. Da et medlem bad profeten Joseph Smith om råd i en bestemt sag, sagde profeten: „Det er noget stort at bede Gud om noget eller at komme i hans nærværelse. Vi er bange for at nærme os ham med sådanne ting, der har liden eller slet ingen betydning” [*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 24].

Vi er selvfølgelig ikke altid i stand til at bedømme hvad der er ubetydeligt. Hvis en sag viser sig at være af lille eller slet ingen betydning må vi ordne sagen på baggrund af vores egen dømmekraft. Hvis valget har betydning, af grunde som vi ikke kender, som f.eks. da jeg blev inviteret til at tale således som jeg tidligere har nævnt, eller hvis valget står imellem hvilken af to dåser grøntsager man skal vælge og den ene indeholder en skjult gift, så vil Herren gribe ind og vejlede os. I de tilfælde hvor et valg vil betyde en virkelig forskel i vort liv — om vi kan se den eller ej — og dersom vi lever i harmoni med Ånden og søger dens vejledning, så kan vi være sikre på at modtage den vejledning vi har brug for, så vi kan nå vort mål. Herren vil ikke nægte at hjælpe os dersom vi står overfor et valg der har betydning for vort evige velfærd. □

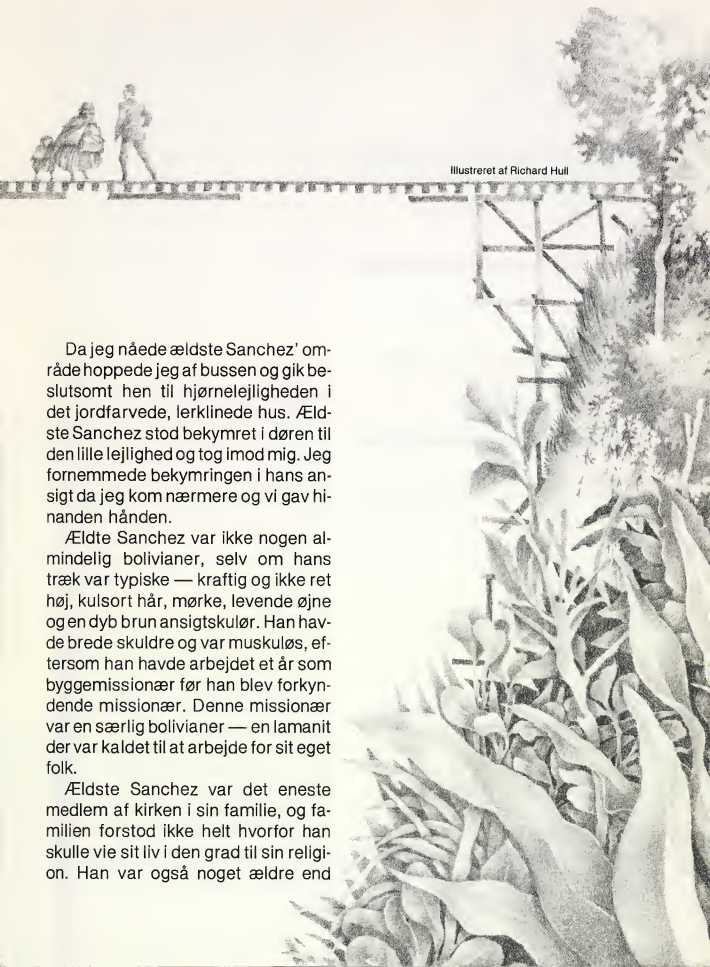
Broder Dallin H. Oaks, der tidligere var præsident for Brigham Young universitet, er nu højesteretsdommer i Utah.

BROEN

Guy Masters

Den stopfyldte bus masede sig vej op gennem hårnålesvingene på El Alto-vejen der førte ud af hovedstaden, La Paz i Bolivia. Jeg sad på kanten af sædet og kunne ikke koncentrere mig om andet end mine egne tanker. „Hvad skule jeg sige? Hvordan kunne jeg overtale ham til at gøre det rigtige?“ spurgte jeg mig selv mens bus-sen bumlede rundt i endnu et sving på den slidte grusvej. Jeg stirrede ud af vinduet på min højre side på de støvede gader og huse som for forbi, som om jeg kunne finde svaret i disse rolige omgivelser. Jeg var indtrængende blevet bedt om denne eftermiddag at arbejde sammen med én af vore indfødte missionærer fra Bolivia, ældste Sanchez.

Illustreret af Richard Hull

Da jeg nåede ældste Sanchez' område hoppede jeg af bussen og gik beslutsomt hen til hjørnelejligheden i det jordfarvede, lerklinede hus. Ældste Sanchez stod bekymret i døren til den lille lejlighed og tog imod mig. Jeg fornemmede bekymringen i hans ansigt da jeg kom nærmere og vi gav hinanden hånden.

Ældste Sanchez var ikke nogen almindelig bolivianer, selv om hans træk var typiske — kraftig og ikke ret høj, kulsort hår, mørke, levende øjne og en dyb brun ansigtskulør. Han havde brede skuldre og var muskuløs, eftersom han havde arbejdet et år som byggeinspektør før han blev forkyndende missionær. Denne missionær var en særlig bolivianer — en lamanit der var kaldet til at arbejde for sit eget folk.

Ældste Sanchez var det eneste medlem af kirken i sin familie, og familien forstod ikke helt hvorfor han skulle vie sit liv i den grad til sin religion. Han var også noget ældre end

**Lige som vi kom rundt om
hjørnet så jeg
jernbaneskinneerne ligge
foran os. Jeg blev svag i
knæene.**

gennemsnittet for missionærer og hans familie syntes at han skulle fuldføre sin uddannelse på dette vigtige tidspunkt. Disse pres hvilede tungt på ældste Sanchez og han syntes til tider at det var for meget. Måske ville han have en bedre indflydelse på sin familie hvis han var sammen med dem. Disse spørgsmål måtte behandles omgående.

Jeg bukkede hovedet for at komme gennem døråbningen da jeg fulgte efter ældste Sanchez ind i det svagt oplyste værelse — en typisk missionærlejlighed. Den var møbleret efter standarden: to helt ens, godt slidte senge, med nogle forfærdelige fordybninger midt på, tre—fire nye eksemplarer af *Libro de Mormon* [Mormons Bog] lå i en stabel på det lil-

le bord midt i værelset ved siden af nogle traktater og kirkebøger. Vi satte os på kanten af den ene seng og gennemgik planerne for eftermiddagens arbejde. Vi knælede ned på det bare murstensgulv og ældste Sanchez bad bønnen. Jeg bønfoldt i mit stille sind Herren: „Vær sød og hjælp ældste Sanchez. Hjælp ham til at blive klar over præcis hvad han skal gøre.” Han *måtte* blive — det var nødvendigt for programmet. Efter bønnen tav vi et øjeblik og så hinanden i øjnene. Vi tog hinanden i hånden og rejste os for at komme afsted.

Da vi havde forladt lejligheden talte vi om de mennesker som muligvis ville blive omvendt og om undersøgere, mens vi gik ned ad grusvejen til det område hvor vi skulle arbejde. Jeg kunne fornemme at ældste Sanchez gerne ville tale, skønt han virkede en smule nervøs over de besøg vi skulle foretage. I mit forsøg på at koncentrere mig om de dejlige og positive begivenheder man oplever på en mission, roste jeg ældste Sanchez og hans kammerat for det arbejde de gjorde og for det der så ud til at gå godt for dem.

Vi forlod vejen og drejede ind på en slidt sti der snoede sig op ad en lille bjergside. Da vi var nået op standsede vi for at hvile og få vejret igen. Solen skinnede klart og det var varmt, selv om en lille brise gjorde det køligt og forfriskende. Fra bakkekammen så vi ud over gaderne og husene nedenunder. Tagene på de lerklinede huse var allesammen af bølgeblik, og når solen spejlede sig i dem, lignede de kæmpespejle. Det var efterhån-

den blevet et kendt syn for mig. Jeg tænkte på hvordan jeg havde kæmpet med at lære sproget, tilpasse mig skikke og vaner og lært at holde af disse mennesker. Ældste Sanchez havde ikke måttet gennemgå nogen af disse forandringer. Han kendte sproget, bl.a. også aymaraindianerdialekten. Han kendte skikkene og vanerne og folkets beskedenhed. Han kendte sproget i lamaniternes hjerte.

Vi fortsatte ad stien. Ved toppen af bjerget endte den i et langt, snævert plateau. Den anden side af plateauet endte i en lodret væg som gik helt ned til en dyb, bred slugt. På bunden af dalen løb en lille flod. Det var tydeligt at dette var ét af byens fattigste områder.

Stien løb parallel med kanten til kløften og jeg skævede ned mens vi gik. Længere fremme kunne jeg se en gammel jernbanebro krydse dalen. Det så ud som om den sti vi fulgte gik lige forbi.

Ældste Sanchez åbnede sig mere og mere mens vi talte om hans familie og missionærkaldelse. Han vidste ikke rigtigt hvem han skulle lytte til eller hvis vejledning han skulle rette sig efter. Der var så mange der pressede på.

Pludselig blev jeg forstyrret i mine tanker ved at stien krydsede nogle gamle, slidte jernbaneskiner. Mit hjerte slog en ekstra gang da ældste Sanchez pludselig drejede udad jernbaneskinerne i stedet for at fortsætte ad stien. Jeg standsede op. Den gamle jernbanebro lå lige foran os! Mit hjerte slog en kolbøtte da jeg blev

klar over hvad der var ved at ske. Jeg greb efter ældste Sanchez' arm og trak i ham for at stoppe ham. „Skal vi over broen?” spurgte jeg. Han gjorde sig fri og svarede ganske enkelt: „Ja.”

Jeg stoppede igen. „Findes der ikke en anden vej vi kan tage?” Jeg blev helt svedig da jeg så forbi ældste Sanchez og fik øje på dalen og broen. Ældste Sanchez gik hen imod broen og svarede: „Det er den korteste vej.” Jeg var ikke meget for at indrømme min frygt for højder, så jeg forsøgte i tavshed at samle mod.

Jeg fulgte min kammerat hen til klippekanten, standsede op og strakte hals for at se ud over kanten. Bunden af kløften lå ca. 400 meter nede. Al mit mod fordampede og jeg fik en stor klump i maven. Jeg måtte synke en gang mens jeg undersøgte broen. Selv om den stadig var i brug var den meget gammel og i en elendig forfatning. Der var intet gelænder man kunne holde sig til, mens man gik over — ingen afskærmning, intet håndtag, intet rækværk eller noget som helst andet. Jernbaneskinerne lå på nogle fedtede, sorte brædder der var gamle og slidte af brug og revnede af vind og vejr. Jeg så på ældste Sanchez — han var allerede halvvejs over.

Jeg bad en stille bøn da jeg forsigtigt satte min fod nøjagtigt på midten af det første bræt. Og endnu langsomt på det andet og så det tredje. Langsomt bevægede jeg mig bort fra den faste grund. Mellem brædderne kunne jeg se jorden langt nede. Jeg følte det som om jeg mistede balancen og strammede muskler-

Tårene løb nedad den lille piges kinder og hun skreg: „Mor, jeg er bange! Hvad skal jeg gøre? Jeg er så bange!”

ne. Jeg forsøgte at slappe af og koncentrere mig fuldt ud om brædderne og undgik så vidt muligt at se mellem dem. Efterhånden som jeg fik skabt en rytme gik det lettere for hvert skridt.

Jeg fortsatte langsomt og standhaftigt fremad. Et for et lagde jeg brædderne bag mig, indtil jeg havde trådt på hvert eneste ét af dem og var kommet over broen. Jeg hoppede fra det sidst bræt ind på den faste jord, mens jeg smilede af stolthed og lettelse da min frygt gav plads for en mere oplivet stemning. Mit hjerte bankede endnu da jeg nåede ældste Sanchez som tålmodigt havde iagttaget og ventet på mig på den anden side. Det var ikke uden stolthed jeg slog følge med ham.

Ældste Sanchez og jeg tilbragte resten af dagen med at banke på døre og besøge familier. En overgang var vi så involveret i arbejdet at vores bekymring for det oprindelige problem helt var glemt.

Det var sent på eftermiddagen og solen var så småt begyndt at gå ned bag Andesbjergene i det fjerne, da vi omsider styrede vore skridt tilbage imod lejligheden. Jeg blev næsten desperat da jeg gennemgik alt hvad ældste Sanchez og jeg havde talt om i dagens løb. Indtil da var det ikke lykkedes mig at gøre andet end at lytte til ældste Sanchez' mening om sin situation. Jeg havde ikke kunne tilbyde nogen overbevisende løsning. Der så ikke ud til at være nogen. Jeg ransagede mig selv for at finde løsningen. Ældste Sanchez havde virkelig problemer som måtte løses med tålmodighed og tro. Herren forstod hans problem og ville hjælpe ham. Vi havde brug for ældste Sanchez. Folk havde brug for ældste Sanchez og Herren havde brug for ældste Sanchez. Han var en nødvendighed for programmet! Han måtte sikkert kunne fornemme at han var nødt til at blive.

Pludselig mistede jeg koncentrationen da vi kom rundt om hjørnet og atter så jernbaneskinneerne ligge foran os! Panikslagen så jeg nedad skinneerne og i det fjerne skimtede jeg — broen. Mit legeme og min sjæl reagerede instinktivt. Jeg blev svag i knæene og min mave knyttede sig sammen igen. Mit hjerte begyndte at hamre. Vi fortsatte fremefter. For at bevare fatningen forsøgte jeg at tænke logisk: „Jeg har jo gjort det én gang,” tænkte

jeg. „Så hvorfor ikke igen?” Men min frygt svarede: „Det er umuligt!” Chancerne for at komme helskindet over endnu en gang var for spinkle! Alligevel nærmede vi os broen og ældste Sanchez gik atter foran mig.

Jeg gentog de positive argumenter for at opmuntre mig selv, mens jeg bad en stille bøn og trådte ud på broen. Skridt for skridt, langsomt og sikkert, prøvede jeg at gøre lige som før. Og atter voksede selvtiliden for hvert skridt. Nu var jeg på vej igen. Da jeg næsten var kommet halvvejs over broen i en stadig koncentreret rytme, hørte jeg en stemme og derpå nogle fodtrin. Jeg stoppede forsigtigt og kiggede langsomt op. Jeg stivnede. Foran mig så jeg én af de største kvinder jeg har set i mit liv. Kvinden kom direkte imod mig og hendes beslutsomme fart viste mig klart hvem der skulle gøre plads for hvem. Jeg blev lamslået. Jeg løftede panikslagen min højre fod og satte den et lille stykke udenfor det ene jernbanespor. Jeg beholdt min venstre fod solid plantet ind imellem jernbansporene for at holde balancen. Jeg gjorde mig tynd for at gøre plads til at hun kunne komme forbi.

Jeg mistede dog fatningen da jeg så udover broens kant og ned på bunden af kløften. Vandet sivede i en tynd strøm gennem flodlejet nede i dybet. Jeg kunne mærke hvordan jeg begyndte at svaje. Hurtigt rettede jeg blikket mod jernbansporene.

Kvinden nærmede sig og gik forbi mig. Hendes lange, omfangsrige skørter berørte mig let og jeg lænede mig så langt ind over broen som jeg

kunne. Men tæt bagved kvinden gik en lille skikkelse som jeg ikke før havde lagt mærke til, en slank pige på 8—9 år. Hun klamrede sig til moderens skørter med knyttede hænder. Idet de gik forbi mig kunne jeg se hvordan tårerne løb nedad den lille piges brune kinder, mens hun skreg til kvinden: „Mor, jeg er bange! Hvad skal jeg gøre? *Jeg er så bange!*” Den ældre dame holdt sit tempo med blikket rettet stift fremad, og så svarede hun på sit indfødte sprog: „Se på mig, kære ven. Lad være med at kigge nedefter, du skal bare *se på mig.*”

Jeg stod ubevægelig og iagttog hvordan mor og datter fortsatte til de var kommet over broen. Og pludselig forlod al frygt mig og inspirationen kom som en bølge af varm luft der omsluttede mig. Jeg stod ærbødigt mens jeg indså den enkle løsning på ældste Sanchez' problemer. Jeg syntes at høre i mit sind det samme råd som den kloge indianermor havde givet sin datter: „Ret blikket imod profeten.” „Se på Brødrene.” „Kom, *følg mig.*”

Jeg så hen til den anden side af broen hvor ældste Sanchez stod. Jeg fik Åndens bekræftelse, og jeg vidste hvilken forståelse ældste Sanchez måtte komme til. Selv om han var bange og usikker, så havde han modtaget en kaldelse fra Herren gennem Herrens profet. Der var ingen tvivl om hvad han skulle gøre. Han måtte med barnlig tro se på Herren, og ikke nedefter — rette sine *øjne imod ham*, og så ville han også kunne komme over broen. □

GØR DET DER BETYDER FORSKELLEN

*Fra en tale der blev
holdt for unge voksne
i Salt Lake området,
den 18. okt. 1981*

Eldste M. Russell Ballard
De halvfjerds' Præsidium

Jeg har stillet adskillige unge, nogle som arbejder på kirkens kontorer, nogle som bor i mit eget hjem og andre som er mine venner, to spørgsmål: Hvad er din største bekymring? Hvad synes du jeg skal tale om i dag? Svarene var interessante. Adskillige sagde: „Tal om hvad vi behøver at

gøre for at klare os i den verden vi lever i.”

Bliv ved med at forsøge at gøre det rette.

Hvilke bekymringer har I, i jeres alder? Et af de spørgsmål man kunne

Snyd ikke dig selv fra glæden ved dit arbejdes frugter, ved at leve i frygt for de verdensproblemer der ligger forude.

stille er: Hvordan klarer I at leve i verden i dag? Jeg har personligt haft samtaler med kirkens unge som har givet udtryk for deres tvivl om det var tilrådeligt at gifte sig og sætte børn i en så forvirret og urolig verden. Nogle af jer har måske lige som dem haft jeres tvivl om skole og erhvervsuddannelse, ægteskab og andre væsentlige spørgsmål på livets vej — hvordan I bedst kunne leve op til jeres egne forventninger, såvel som de forventninger Herren stiller til jer.

Når jeg lytter til alle de ulykker og tragedier som nævnes i radio og fjernsyn bliver jeg taknemlig fordi jeg ikke standsede op og forsøgte at tænke på hvad der var rigtig for mig at gøre i mit liv den søndag morgen, den 7. december 1941, da jeg hørte at Amerika var blevet angrebet og krigen var over os. Jeg var en lille smule yngre end I er nu, denne skæbnesvangre dag da jeg kom hjem fra præstedømmemødet og hørte at Pearl Harbour [Hawaii] var blevet angrebet. Jeg tilhørte et land der nu var involveret i den 2. verdenskrig, og jeg tænkte: „Hvordan ser fremtiden ud, hvilke muligheder er der, hvad bliver der tilbage til mig?”

Det var en forfærdelig krig! Alt syntes at være negativt i meget lang tid. Men det blev dog ikke verdens ende — den fortsatte. Og jeg vil gerne foreslå jer at I ikke holder jer tilbage fra at

leve jeres liv fuldt ud, fra at arbejde ihærdigt på at nå jeres mål i livet, selv om visse mennesker tror at der snart vil ske store katastrofer på jorden. Nogle forkynder at der hvert øjeblik kan ske jordskælv og ødelæggelser af enhver art. Frelseren har selv fortalt os om de mange ødelæggelser som skal komme fremover i tiden. [Se Matt. 24]. Men ingen af os ved helt præcist hvornår disse tider indtræffer. Så jeg vil foreslå jer at følge det råd som jeg engang har hørt ældste Boyd K. Packer fra De tolv Kvorum give. Han sagde noget lignende dette: „Plant dine frugttræer. Pas dem, giv dem gødning, læg mærke til hvordan de gror og nyd frugterne af dem. Hvis enden skulle komme midt i det hele, hvad så? Snyd ikke dig selv fra glæden ved dit arbejds frugter ved at leve i frygt for de verdensproblemer der ligger forude.”

Antag en positiv indstilling

Hvis jeg var i jeres alder ville jeg bestræbe mig på at udvikle en *positiv indstilling*. Jeg tror fuldt og fast på at det som I og jeg tror på i den sidste ende vil ske. Hvis vi tilstrækkelig længe tænker på at begå en synd, så vil vi opdage at vi bliver involveret i denne synd. Hvis vi længe nok tænker på hvad der skal til for at have succes og ellers er villige til at disciplinere os ef-

Vi vil kunne opnå langt det meste af det vi gerne vil, dersom vi er villige til at betale hvad det koster af selvdisciplin.

ter successens principper, så vil vi opleve succes.

Jeg tror på det princip at du bør handle „som om” du var det menneske du gerne vil være. Til sidst vil selve dine gerninger og din indstilling lede dig, så du bliver det menneske du ønsker at være.

Udvikl evnerne til at sætte dig værdige mål

Jeg tror du kan træne dig op til at tænke positivt, men du er nødt til at opelske et ønske om at udvikle evnen til at sætte dig personlige, værdige og realistiske mål. Jeg er fuldt ud overbevist om at vi, når vi er gamle og ser tilbage på vort liv, vil opdage at vi kun har nået en lille smule af det vi kunne have nået, hvis vi ikke sætter os mål i livet og lærer hvordan man mestrer teknikken ved at leve så vi kan nå vore mål.

Det er ikke svært at sætte sig mål, men der er et par ting man er nødt til at lære. I min forretningskarriere opdagede jeg at jeg kunne blive meget begejstret for et princip eller ivrig efter at prøve noget, men hvis jeg ikke skrev det ned og lagde sedlen lige foran mig, så jeg kunne se på den ene gang efter den anden indtil det blev en del af mig selv, så kunne jeg ikke nå det mål.

Hvis I ønsker at få succes i jeres

målsætning vil jeg foreslå at I lærer at nedskrive jeres mål. Jeg ville også anbringe sedlen med de nedskrevne mål på et meget iøjnefaldende sted — på mit spejl eller på køleskabsdøren. Hold jer målene for øje — skriftligt. Når I så har et ønske om at nå de mål I har nedskrevet, så vil I være mere villige til at betale den pris som succesfulde, målorienterede mennesker er nødt til at betale.

Udvikl selvdisciplin

Lad mig fortælle jer om et andet vigtigt princip. Det er det der hedder selvdisciplin. Ser I, I bestemmer til en vis grad jeres egen skæbne. I bestemmer hvordan jeres liv skal være. Nogle af jer vil måske undskylde jer med at sige: „Det er meget godt bror Ballard, men du forstår ikke hvordan mine omgivelser er. Du kender bare ikke mine forhold. Du ved ikke hvordan min far eller hvordan min mor er, eller hvordan dit eller dat er.” Men så vil jeg bare sige til jer: „Nej, men put alt det i baghovedet og sæt de værdige mål du kunne tænke dig at nå, frem i forreste række. Opdrag derpå dig selv til du kan udøve personlig selvdisciplin.”

Benjamin N. Woodson sagde noget godt om selvdisciplin. Lad mig læse et par udtalelser som han er kommet med:

***Vi er allesammen Guds sønner og døtre,
derfor burde ingen af os mangle selvagtelse.
Vi tilhører ham.***

„Jo længere jeg lever, jo mere vægt lægger jeg på menneskets evne til at styre sig selv og udøve selvdisciplin. Jo længere jeg lever, jo mere overbevist bliver jeg om at det væsentligste ved at hæve sig over sine medmennesker, med hensyn til at opnå succes, er den overlegne evne til at udøve selvdisciplin.

Uddannelse er naturligvis en uvurderlig hjælp til succes, men det er ikke uddannelsen der betyder forskellen. Det er ikke ualmindeligt at se en veluddannet flakke om, og det er heller ikke ualmindeligt at se en mand der ikke har haft mulighed for eller fordelene ved en formel uddannelse, opnå en imponerende succes. Det kan med rette siges at selv om en formel skoleuddannelse er en vigtig fordel, så er det ikke på nogen måde en garanti for succes, og det er heller ikke et skæbnesvangert handicap at skulle undvære denne uddannelse.

Jeg tror at har vi den rette indstilling og lærer at nå vore mål, så vil vi anvende principperne for selvdisciplin. Vi vil kunne opnå langt det meste af det vi gerne vil, dersom vi er villige til at betale hvad det koster.”

Mr. Woodson har givet et enestående forslag, og jeg vil anbefale at I skriver det ned. Han siger:

„Det eneste I behøver at gøre er — at begynde allerede i dag, hold op med at gøre én ting som du ved du ik-

ke bør gøre. Når du har nedskrevet denne ene ting, så hold op med at gøre det i dag. Har du forstået opgaven? Du skal nedskrive én ting du vil holde op med at gøre i dag af dem der står din fremgang i vejen.”

Nogle af jer har den nødvendige selvdisciplin og modet til at gøre dette. Andre vil bare læne sig tilbage og sige: „Åh nej.” I skænker det ikke mange tanker, og om en måned vil I stadig slæbe rundt på den samme væne der afholder jer fra at opnå det bedst mulige.

Nogle få af jer vil holde op med at gøre den ene ting fra i dag. Hvorfor? Fordi I vil skrive det ned og derpå gå i gang med at disciplinere jer på en sådan måde at I kan fjerne et problem fra jeres tilværelse.

Gør jeres mål til virkelighed

Det andet forslag mr. Woodson giver er dette:

„Begynd hver dag med at gøre én ting du ved du bør gøre!” Skriv denne ene ting ned som du vil begynde på at gøre og som du har tænkt dig at gøre i lang tid, men bare ikke er kommet i gang med. Jeg ved ikke hvad det kan være, men giv det en plads i jeres tilværelse, begynd i dag med at gøre denne ene ting som skal gøre dig til et bedre menneske. Hvis du gør dig det

Uanset hvor meget du forsøger kan du ikke ændre fortiden. Lad være med at ødelægge dig selv på grund af ting der ikke står til at ændre.

til en vane tror jeg at du kommer i gang med at efterleve Frelserens lærdomme da han påbød os således: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen” [Matt. 5:48]. Fuldkommenhed er en proces og ikke en begivenhed, og vi vil lære at sætte pris på denne fuldkommenhed når vi opdager at det er noget indvendigt og ikke noget udvendigt. Det er en proces hvorved du og jeg lærer at fjerne det som ikke er godt i vort liv og erstatte det med de ting i livet der har en evig natur, i den hensigt og med den tanke at det er muligt at blive fuldkommen, men det er noget man skal arbejde på og for tjene. Har I forstået det?

Jeg elsker de ord som søster Kimball siger. Hun siger: „Vi må hver især leve under de forhold livet har givet os. For ét menneske er udfordringen et dårligt helbred, for en anden kan det være et dårligt ægteskab. En tredje kæmper måske for sin tro, og atter andre skal overvinde et heftigt temperament. For andre er udfordringen måske den at livet er for let. Jeg tror at Gud vil dømme os efter sin viden om vore udfordringer, og vi kan meget vel blive overrasket, dersom vi kommer i Himmelen og ser dem der ellers er der. Min største udfordring er at følge Jesus Kristus på retfærdig vis. Det kræver store anstrengelser og opofrelse. Jeg har i bestemte ven-

dinge indgået pakt om at vil være en god hustru og mor. Hvis dette ikke er lykkedes mig har jeg forfejlet mit liv. Alle de andre verdslige aktiviteter er biting, hvor tilfredsstillende de end måtte være.”

Dette er søster Kimballs mål. I har måske andre mål i jeres liv. Hvis jeres mål er retfærdige set med Guds øjne, og de har en evig natur, så gør dem til virkelighed. Du kan blive til det du ønsker at være. Når du sætter dig mål er du nødt til at bede. Du er nødt til at bede om indre styrke til at have den nødvendige selvdisciplin til at gøre det og leve dit liv således at du har garanti for at nå dine mål. Så tror jeg at det vigtigste af det hele nok er at have tro. Vi må have tro på Gud. Vi må have tro på Herren, Jesus Kristus. Og endelig, vi har desperat brug for tro på os selv!

Opbyg selvagtelse

Lad mig et øjeblik tale om selvagtelse. Der burde ikke være nogen som ingen selvagtelse har. Hvor tør I have kun en lille smule selvagtelse! Vi er Guds sønner og døtre! Vi tilhører ham. Vi er hans børn. Han lod os føde. Han gav os livet. Alene denne kundskab giver enhver mand og enhver kvinde, som forstår dette, grund til at holde hovedet højt. Jo, det er en stor velsignelse.

**Lad os fjerne det vi er nødt til at omvende
os fra i livet, og i stedet indføre det som gør os
til bedre mænd og kvinder.**

Lad mig fortælle en sand beretning om hvad der skete mig. Det var meget imponerende og det fik mig til at indse at jeg er én af Guds sønner. Ældste Derek A. Cuthbert og jeg fik til opgave at rejse til Ghana og Nigeria. Vi rejste omkring der i 10 dage og besøgte kirkens grene i disse lande. Der bor nogle få af kirkens medlemmer der. I et lille samfund, Aboh i Nigeria, var ældste Cuthbert og jeg en tidlig morgen samlede med omkring 100 medlemmer for at tage det første spadestik til den første kirke der blev bygget i Nigeria. Vi sang den eneste sang som de fleste hellige kender, nemlig: „Jeg er Guds kære barn.“ Jeg måtte kæmpe med gråden da jeg hørte 100 nydøbte, sorte kirkemedlemmer, som med strålende øjne og med højt løftede hoveder syngte lige fra hjertet: „Jeg er Guds kære barn.“ Så gennemtrængte det min sjæl: Oh, himmelske Fader, velsign dem til at vide hvad de virkelig er.

Vi er alle Guds sønner og døtre. Derfor bør ingen af os mangle selvagtelse. Vi tilhører ham.

Gør det der betyder forskellen

En masse mennesker går rundt og bekymrer sig om noget de ikke burde bekymre sig om. Bekymringer kan sædvanligvis opdeles i følgende kategorier:

[1] 40% som aldrig vil ske, [2] 30% som er forbi og ikke står til at ændre, [3] 12% som er unødvendige bekymringer over helbredet, [4] 10% problemer der er lidt af hvert, [5] 8% virkelige problemer, hvoraf 95% kan løses. [*The Treasure Chest*, red. af Charles L. Wallis, s. 228. Harper and Row, New York, 1965]. Det sker somme tider at unge mennesker siger til mig: „Bror Ballard, jeg har et problem i mit liv som jeg ikke har fået løst.“ Alt efter problemets art råder jeg det unge menneske ved at belære ham eller hende om det egentlige problem: Du må se at få ordnet problemet og ellers ikke bekymre dig et sekund mere om det. Tidligere problemer er som en flod der løber under en bro du står på — vandet strømmer videre under dig og problemerne føres med strømmen. Uanset hvor ihærdigt du forsøger, så vil du aldrig kunne ændre det der er sket. Du kan ikke kalde det tilbage. Jeg ønsker du skal lære at se opad strømmen. Lægge mærke til det som føres med livets strøm, det som du kan ændre og styre. I unge mennesker må ikke ødelægge jer selv ved at bekymre jer om noget I ikke kan ændre. Hvis der skulle være nogen af jer der har overtrådt bud af en sådan art at det kræver at I taler med jeres biskop, så vær sød at henvende jer til jeres biskop. Hvornår? Omgående! Se at få det ordnet! Træd ind på den li-

Hvad giver præsident Kimball den store indflydelse han udøver? Han har lidt mere fysisk end nogen af os nogen sinde vil kunne fatte.

ge og snævre vej og bliv der. Lad være med at slide jer op ved at bekymre jer om noget der ikke står til at ændre. Jeg har set det helbredende mirakel der er sket for mennesker som har lært at gøre det rette af de rette årsager. Jeg beder jer derfor indtrængende — lad være med at ødelægge jer selv ved at bekymre jer over tidligere problemer.

„Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.” [Alma 34:32—33].

Jeg ville ønske at I ville læse noget om livet og om jeres stilling i livet netop nu. Amulek belærte om dette. Lad mig læse hans ord for jer.

„Thi dersom I har opsat jeres omvendelsesdag til døden, da er I blevet djævelens ånd undergivet, og han besegler jer som sine; thi Herrens Ånd har forladt jer og kan ikke være hos jer, og djævelen har fuldkommen magt over jer; det er de ondes sidste tilstand.

Og jeg ved dette, fordi Herren har sagt, at han ikke bor i vanhellige templer, men han bor i de retfærdiges hjerter; ja, han har også sagt, at de retfærdige skal sidde i hans rige og ikke mere gå ud; men deres klæder vil blive gjort hvide ved Lammets blod.” [Alma 34:35—36].

Men hvad kan vi nu gøre med dette skønne liv som vi har fået tildelt? Få det mest mulige ud af det! Lad os fjerne det vi er nødt til at omvende os fra i livet og i stedet indføre det som gør os til bedre mænd og kvinder. Selv om jeg måske risikerer at fornærme nogen af jer, så håber jeg dog ikke jeg gør det ved at fortælle jer at jeg bliver bekymret når jeg hører mennesker indenfor kirken sige: „Hvad gør kirken for os?” Eller „Hvad gør kirken for mig?” Vær forsigtige mine kære unge søskende, at I ikke går i denne fælde. Det er ikke et rigtigt spørgsmål at stille. Det rigtige spørgsmål lyder: „Hvad kan jeg gøre for at opbygge Guds rige?” I bør glemme jer selv i tjenesten for andre. I bør være ivrigt engageret i at undervise indenfor jeres eget ward. I bør være ivrigt engageret i at gøre hvad som helst jeres biskop beder jer om. I bør have den fredelige og rolige forsikring i jeres hjerter om at I lever jert liv rigtigt og at I har fred med Herren. I bør være forvisset om at I en dag vil komme i besiddelse af alle evighedens velsignelser.

***Nogen af jer blev ordineret til noget stort
før jeres fødsel. I blev indsat til at udføre forunderlige
gerninger i Guds rige.***

Gør det rette af de rigtige årsager

Løsningen på dette er selvdisciplin der fører til retfærdighed.

Hvad giver præsident Kimball den store indflydelse han udøver? Han har lidt mere fysisk end nogen af os nogen sinde vil kunne fatte. Jeg var sammen med ham en dag hvor han forsøgte at redde en ung mand der var kommet på afveje. Jeg hørte præsident Kimball sige til denne unge mand: „Jeg har ikke nydt alle de fysiske lidelser jeg har gennemgået, min dreng. Jeg ville gerne have været skånet for dem.” Han så denne unge mand ind i øjnene og sagde: „Men gennem alle mine lidelser har jeg lært Gud at kende.” Det løb mig koldt ned ad ryggen og jeg fik tårer i øjnene. Kære søskende det er et spørgsmål om at lære Gud at kende. Præsident Kimball har lært ham at kende — og det vil I kunne fornemme når I befinder jer i hans nærhed — han har herredømmet over sit legeme og sine fysiske lyster i kraft af hans storslåede og evige ånd.

Vi kan få herredømmet over vores egen skæbne hvis vi udøver selvdisciplin og sætter os værdige mål som kan hjælpe os fremad til at blive det som vor himmelske Fader ønsker vi skal blive til.

Jeg havde aldrig drømt om at Herren ville kalde mig til at være mis-

sionspræsident. Det forekommer mig næsten umuligt at jeg nu er kaldet til at tilbringe resten af mit liv som medlem af De halvfjerds' første Kvorum. Havde jeg dog bare, da jeg var 20 år, tænkt over at dette kunne blive en mulighed. Man kan ikke begære eller ansøge om en stilling i kirken, men der er noget i mit liv som jeg gerne ville have gjort bedre, mere grundigt og mere pligtopyldende, så jeg havde været mere forberedt på det der sker i dag.

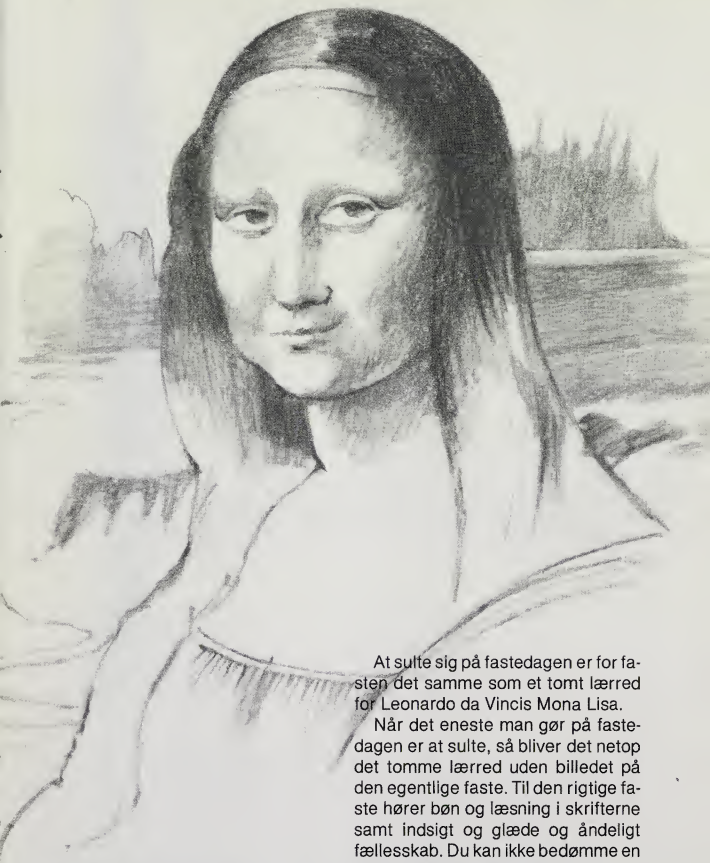
Nogen af jer blev ordineret til noget stort før jeres fødsel. I blev indsat til at udføre forunderlige gerninger i Guds rige. Der er ingen tvivl om at der er unge mænd blandt jer som er ordinerede til at blive biskopper, indsat som højrådsmedlemmer eller stavspræsidenter, og at I piger er ordinerede til at blive ledere blandt kirkens kvinder og piger. Jeg tror ikke jeg risikerer noget ved også at sige at der er missionspræsidenter iblandt jer, dersom I vil leve op til det I forpligtede jer til før I blev født. Det kræver selvdisciplin, evner til at sætte sig mål, evner til at bedømme rigtigt, evner til at tro på sig selv, og evner til at bevæge sig i den rigtige retning. Jeg vil derfor bede vor himmelske Fader om at velsigne hver eneste én af jer, at I må opnå fuldkommen fred med jer selv, så I kan bringe andre fred. I kan bringe mange mennesker til Kristus på om-

vendelsens betingelser, dersom I har fred med jer selv. Gud velsigne jer og mig at vi må søge at få en sådan fred. At vi må være villige til at leve vort liv i overensstemmelse med Jesu Kristi lærdomme. Lad os være parate til at gøre de nødvendige forandringer allerede i dag, så vi kan gøre tingene lidt bedre fremover end vi tidligere har gjort. Jeg efterlader jer min velsignelse og mit vidnesbyrd om at dette er Guds kirke og rige. Jeg ved at Jesus Kristus er den levende Guds Søn. Der er nogen som har sagt til mig: „Hvordan kan du vide det, bror Ballard?“ Så svarede jeg dem at Brødrene har sendt mig langt omkring for at tjene Herren og udføre forskellige ting i kirken, og at jeg ikke kunne have gjort dette uden Herrens velsignelse og Helligåndens belæringer. Mens jeg har rejst fra og til i Herrens tjeneste har jeg med stadig større overbevisning kunnet vidne om at han lever. Jeg ved det. Joseph Smith er en Guds profet. Mormons Bog er Guds ord. Vi har sandheden. Vi har alt hvad der skal til for at leve et lykkeligt, rigt og velstående liv. Må Gud velsigne os og skænke os visdom nok, så vi af hele vort hjerte må bestræbe os på i fremtiden at modtage privilegiet ved en celestial tilværelse i Herrens nærhed, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn, amen. □

Lad os tale om det

Når I har læst „Gør det der betyder forskellen“ — enten for jer selv eller i familien, så får I måske lyst til at drøfte nogle af følgende spørgsmål, på et tidspunkt hvor I studerer evangeliet:

- 1. I artiklen nævnes forskellige ting vi kan gøre for at forbedre vor levevis. Hvilke af disse forslag kunne især hjælpe jer i jeres anstrengelser for at forbedre jer på bestemte måder?*
- 2. Hvad kan vi gøre for på en klog måde at klare den deprimerende indflydelse som verden øver i dag?*
- 3. Hvad skal vi gøre for at nå værdifulde mål?*
- 4. Selv om vi ikke bør bekymre os om det vi ikke kan ændre, så er det nødvendigt at omvende sig for at opnå evigt liv. Hvordan kan vi afgøre hvad vi kan ændre og hvad vi ikke kan ændre?*

At sulte sig på fastedagen er for fasten det samme som et tomt lærred for Leonardo da Vincis Mona Lisa.

Når det eneste man gør på fastedagen er at sulte, så bliver det netop det tomme lærred uden billedet på den egentlige faste. Til den rigtige faste hører bøn og læsning i skrifterne samt indsigt og glæde og åndeligt fællesskab. Du kan ikke bedømme en faste efter hvor sulten du er, men efter hvor mæt du føler dig. □

MORMONYM

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.“ Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskaer, som lovpriste Gud og sagde: „Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“ Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: „Lad os dog gå til Betlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os.“ Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben.

[Luk. 2:8–16].

